

BIBLIOTECA
Centrală a „Astrei”
SIBIU

C. M.

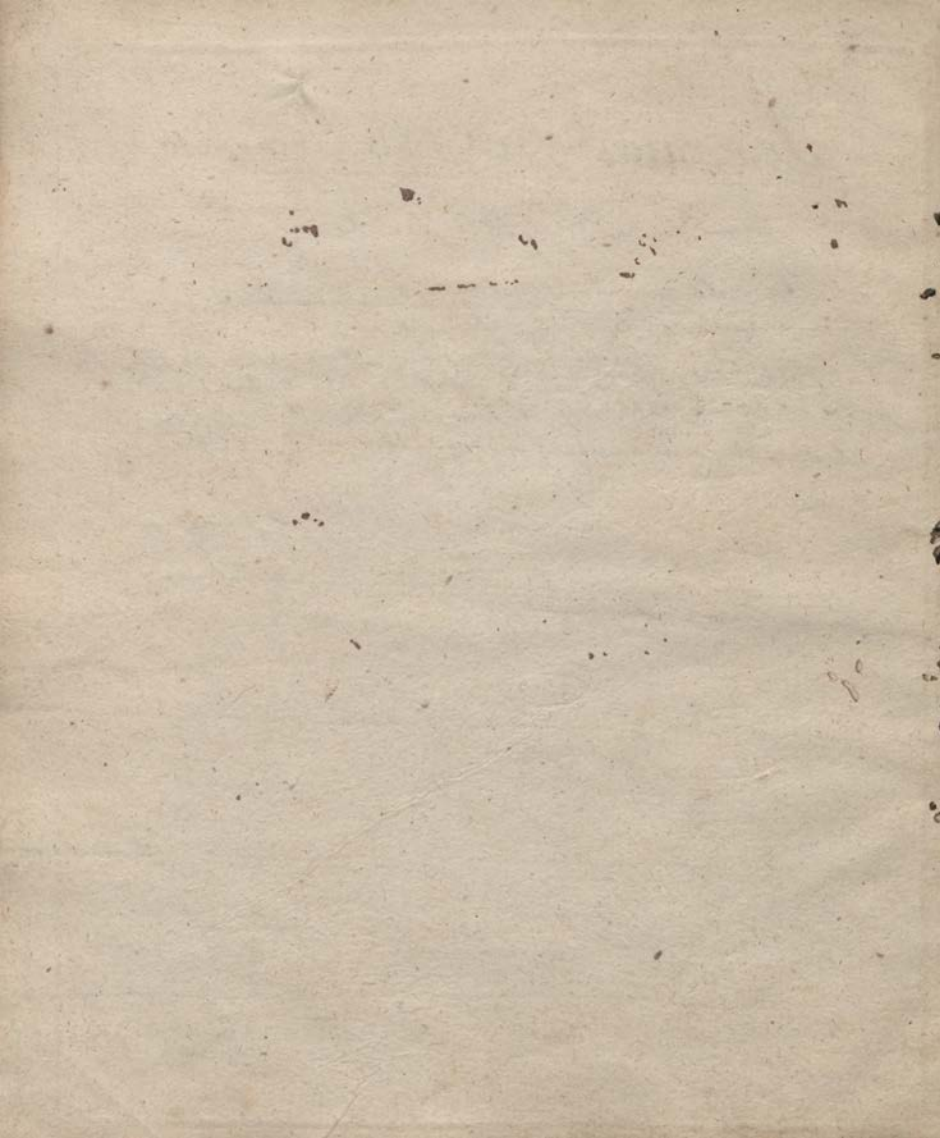
81-82

Tractatus, De DEO Incarnato.

In illo ipsa peccatorum misericordia, ipsa ad cunctas veritas,
ipsa ad mortuos vita descendit, ut verbum illud coelestem
munus, et Coelestem Genitorem, in unitate Deitatis sub Natura no-
stra ad humilitatis asumeret, et Deus de Deo natus, idem etiam
homo de homine nasceretur. V. Leo Sermon 23. in Nat. Dom. —
Sapientia — redimet ab omni iniquitate. Timothei 1. 2.

V. 32.

Questio Prima. Preliminaris.

Quid Incarnatio? 1° Incarnationis nomine intelligit Augustinus
 dum illud mysterium, quo Verbum Divinum integrum humanita-
 tem prout constat animam, et corpus Libi copulavit. Voxilla
 Incarnatio, in scripturis expressa quidem non reperitur. Sed idem
 vult hoc Ioan verba: Verbum Caro factum est. / Ioan 1. 14 /

Ibi aem voco oro pro tota humanitate accipite qd in sacris historiis
et e frequenter; ex exemplum: Oj Oro Corruptam vitam suam
Geny 6. v. 12. id e ois homo. Nonne Filii reexnati utit ab.

Africa 1° ano 325° in hoc Pisci Symbolo: Incarnatio
vocabulum iam antea usum general. P. Penus, qui secundo 2° fl.
emit (L. 3°) claudicij C. 19.

#. Mysterium hoc definitur p^o Coniunctio naturalis dⁱplⁱcⁱ Divi- II
nae scilicet et humanae in unica v^obi Divini persona, ex qua unus

Inf. Sicily autem 10. Conjunctio Naturalis explici; quia juxta idem

Catholicism, Tripp's Sacred Testimonies expressed in Conciliating Confir-
mations of the Divine and Human Nature of Christ.

1872 Aug 10. *Notulae* habent. illud. *Re* declarant. in symbolo. *et* *L. A.*

perfectus Pen. f. Xing. et perfectus homo ex anima rati.

et humana carne subfistens. Dicitur 2°. In unica persona; ab Eccl^{ia}.
enim in Concilio 2°. et 3°. et 4°. et 5°. et 6°. et 7°. et 8°. et 9°. et 10°. et 11°. et 12°. et 13°. et 14°. et 15°. et 16°. et 17°. et 18°. et 19°. et 20°. et 21°. et 22°. et 23°. et 24°. et 25°. et 26°. et 27°. et 28°. et 29°. et 30°. et 31°. et 32°. et 33°. et 34°. et 35°. et 36°. et 37°. et 38°. et 39°. et 40°. et 41°. et 42°. et 43°. et 44°. et 45°. et 46°. et 47°. et 48°. et 49°. et 50°. et 51°. et 52°. et 53°. et 54°. et 55°. et 56°. et 57°. et 58°. et 59°. et 60°. et 61°. et 62°. et 63°. et 64°. et 65°. et 66°. et 67°. et 68°. et 69°. et 70°. et 71°. et 72°. et 73°. et 74°. et 75°. et 76°. et 77°. et 78°. et 79°. et 80°. et 81°. et 82°. et 83°. et 84°. et 85°. et 86°. et 87°. et 88°. et 89°. et 90°. et 91°. et 92°. et 93°. et 94°. et 95°. et 96°. et 97°. et 98°. et 99°. et 100°. et 101°. et 102°. et 103°. et 104°. et 105°. et 106°. et 107°. et 108°. et 109°. et 110°. et 111°. et 112°. et 113°. et 114°. et 115°. et 116°. et 117°. et 118°. et 119°. et 120°. et 121°. et 122°. et 123°. et 124°. et 125°. et 126°. et 127°. et 128°. et 129°. et 130°. et 131°. et 132°. et 133°. et 134°. et 135°. et 136°. et 137°. et 138°. et 139°. et 140°. et 141°. et 142°. et 143°. et 144°. et 145°. et 146°. et 147°. et 148°. et 149°. et 150°. et 151°. et 152°. et 153°. et 154°. et 155°. et 156°. et 157°. et 158°. et 159°. et 160°. et 161°. et 162°. et 163°. et 164°. et 165°. et 166°. et 167°. et 168°. et 169°. et 170°. et 171°. et 172°. et 173°. et 174°. et 175°. et 176°. et 177°. et 178°. et 179°. et 180°. et 181°. et 182°. et 183°. et 184°. et 185°. et 186°. et 187°. et 188°. et 189°. et 190°. et 191°. et 192°. et 193°. et 194°. et 195°. et 196°. et 197°. et 198°. et 199°. et 200°. et 201°. et 202°. et 203°. et 204°. et 205°. et 206°. et 207°. et 208°. et 209°. et 210°. et 211°. et 212°. et 213°. et 214°. et 215°. et 216°. et 217°. et 218°. et 219°. et 220°. et 221°. et 222°. et 223°. et 224°. et 225°. et 226°. et 227°. et 228°. et 229°. et 230°. et 231°. et 232°. et 233°. et 234°. et 235°. et 236°. et 237°. et 238°. et 239°. et 240°. et 241°. et 242°. et 243°. et 244°. et 245°. et 246°. et 247°. et 248°. et 249°. et 250°. et 251°. et 252°. et 253°. et 254°. et 255°. et 256°. et 257°. et 258°. et 259°. et 260°. et 261°. et 262°. et 263°. et 264°. et 265°. et 266°. et 267°. et 268°. et 269°. et 270°. et 271°. et 272°. et 273°. et 274°. et 275°. et 276°. et 277°. et 278°. et 279°. et 280°. et 281°. et 282°. et 283°. et 284°. et 285°. et 286°. et 287°. et 288°. et 289°. et 290°. et 291°. et 292°. et 293°. et 294°. et 295°. et 296°. et 297°. et 298°. et 299°. et 300°. et 301°. et 302°. et 303°. et 304°. et 305°. et 306°. et 307°. et 308°. et 309°. et 310°. et 311°. et 312°. et 313°. et 314°. et 315°. et 316°. et 317°. et 318°. et 319°. et 320°. et 321°. et 322°. et 323°. et 324°. et 325°. et 326°. et 327°. et 328°. et 329°. et 330°. et 331°. et 332°. et 333°. et 334°. et 335°. et 336°. et 337°. et 338°. et 339°. et 340°. et 341°. et 342°. et 343°. et 344°. et 345°. et 346°. et 347°. et 348

enim in concilio generali. Effecimus anno 1431° aduocari Nestorin
Definitum e qd licet duo in vna p^{er}sona, ab ecclesia

eo lumen unicam ē p[er]sonam, N[on] p[er] Divinam codē 21

Substantia diversa anima et corpus ita in homine junctae ut

Quia in nomine pinguis, utce iij unica
 Dicitur. In Unica persona verb. D.

Divini personae, quae quidem complectit naturam, et personam.

perfecti, et proinde ultimus communis: unde et ignotus, ca-

...c'è, e profonde ultiimo completi; non è un uomo d'ignavia, come
s'immagina in prosa. Era in parte deficit, e
non è d'istinto.

mine de pemptum, nam anima et corpus cum suis substantiis
finita, et sepe mutuo per se dicuntur.

fin. *in pro. substantia*
 per fidem propriam a label hypophan
 Dicit 250.

Dicty 40.

Dicitur 1° ex qua unus ille, quia ille est illa Persona,
 quae ex duabus naturis intime coniunctis divina, et humana constat.
 De excello hoc Mykxio. 4to liri dissertatione ageat. In 1^a Dei
 incarnationis existentia. In 2^a De illius conspectu et necessitate tracta
 bito. In 3^a Exponit in quo consistat incarnatio. In 4^a eius conspi
 citatio completetur.

Dissertatio 1^a De incarnatione

Dissertatio 1^a de Vaccinationis diffinitione.
Mysterium illud regant tunc Gentiles, quibus Aethiopia tunc Indei,
quibus Scandahum 1^a Prima ad Corinth 1° v. 1° Duo Contra hos
Patibilia profuerunt. 1° Ad Iam advenisse liberalem humani generis
solides promissum, cui lingua divinam simul et humanam Naturam
attribuerunt 2° Secundum hunc B. M. Virginis Liberum esse illud Mysterium
qui simul est Deus, et homo.

Caput Primum. De Promissione Messid.
An aliquis Redemptor hominū in eua necessitate.
Primi humani generis. Promissus.

Primi humoris generis Parentis mox post baptismum Melanox et in fa-
cta e Divina promissio in genere, quod postea sapientia clarior, et in fa-
c. de Messia, tribulanda, et Famula David oriunda, quod si longior di-
2. Genesi 3. in 14. capitulo Deum post maledictionem in Serpente
enuntiata sequitur versu 15. adripe: immittit peram inter te, et
semen tuum, et semen illius: ipsa conturbat lapid tuum, et tu inpedi-
as calcaneo ejus: quod postea scriptum est Patrum Genesi. 5. C. 2.
Sextulianus. E. Contra Maxicionem C. 102. Cyprianus. C. 20. Septimius
Hyperonioni Leonis Magni 4c. De Diabolo ejusque invida factione in
veto in genus humorum maloxi 11p: peccato v. 11p. etiam peccatoris:
item De potenti illo liberatore, qui n. tantum immittit agere et cum di-
bolo: sed et Caput illius conturbet, postea etiam deprimet, luctu-
osus, Dominatus ejus, juxta genus humorum enigmati, inbeligunda v. 1.
ita, ut per Serpentem Diabolus, qui invisibilis visibilis animalis
specie se contegerat: per Serpentem expendi maligni diaboli factionis
luctuosae sequetur peccatum peccatoris. De signis: per Serpentem
autem Mulieris ille valida virtute futurus liberator: mulier.

Mulieris autem nomine aut Eva, ex qua remota, aut alia quæ
piam hinc colligitur, et quæ proxime oriundas erat, denotetur;
Constat propterea parentibus ipsius annuntiatum, promissi unguis fuisse
et aliquem omnifidel Salutem reparatorem, seu Messiam.
2^a. Abrahamus eundem Conspexit.

20. ^{et} ubi dicitur saluti reparacionem, seu Messiam.

et Deus, sicut Dñs faciam te ingentem, et benedicens tibi, et
Magnificans nomen tuum, et ipse benedictus — atq; mte benedi-
cent omnes Cognationes tuas. Gen. 28.14.

ne suo vis gentes gentes De quo L. Paulus Abraham inquit dicta
quasi in uno semini tuo, qui e. n. dicitur semini quasi promissionem

3°. Hanc ipsam promissionem innovavit Deus in spacio dicens
et benedicens in semine tuo ois gentes terrae. 1 Gen 26° v. 4. Item in
Jacob: et benedicens in te, et in semine tuo cum tribu seors. 1 Gen
28. 14. quam deinde rell.

Indo se laudabant fratres tui -- Non auferet sceptrum de Juda
Donec veniat qui mittendus e: edipse erit ex pectatis gentium 19 Gen
7. 4. et 10. 1 Demum ad familiam David adhuc nos: v. 10.
In his divina: de fuit m.

1199. *virgine: de fructu ventris tui ponam super pedem tuum*
 1200. *quare prophetia Iſaie: egredietur virga de radice Jesse*
 1201. *et de hoc ait Iſaie 110. v. 10. Jesse autem*
 1202. *non habuit filium: et de hoc ait Iſaie 11. v. 1. de Jesse autem*
 1203. *et de hoc ait Iſaie 11. v. 1. de Jesse autem*

Clarum igitur est non solum primis parentibus in genere, sed et secundis propter
plurimam vicibus adeo aff. ut noscentur in aliis

Israel n̄ in alia ejus tribu, quam Sada, n̄ in alia ejus tribu familia.
 40. Adjeit. P̄n̄ etiam alia nota. Salvatoris p̄d̄l̄sore ejus
 Contributo / Metae 3. v. / el p̄m̄tiona c̄n̄ ad p̄d̄l̄sore ejus
 Nativit̄s.

Nativitatis ejus, vultu item, moribus, et rebus honoris assignando, quo
 facilius ad ejus notitiam pervenimus, haec circumstantis patebunt
 inferius.
 Dicitur ^{et} verba ad sapientem dicta / Gen. 3. v. 14 / intelligenda ^{de} ~~de~~
 de naturali, et vero per se, cui cumque ^{et}

Denuntiat, fore, ut homines si patient vivere, qd sunt per Serpentes
et intelligit Tibolus; ita nec per Semen Muticis designat Messias.

De Negal antedictis, nam constat primos hominum reductionem per
Deum punire voluit in serpente. Diaboli contra per actum suum,
invidia enim Diaboli peccatum intravit in Mundum. Sapientia 2 v. 24/
et de Diabolo dicit, qd fuerit homicida et mendax ab initio mundi.
Joan. 8 v. 44. Reck igit dicit. S. Aug. a visibili illo animali ad in-
visibilem inimicum nostrum cam locutionem transferebat. Deu. 32.
et figurari. Pl. 2. de sensu ad lit. 1. usq;

Ad idem est ut sit diabolus peccati auctor, et tamen
ut pote animal poene in capite ~~in mente~~ ^{in mente} peccati poenae; ergo
non est ibi intelligendus diabolus, sed naturalis sensus.

De Negat. antecedent. Item videndum n̄ est, ut Peritiss, qd naturale ē
Expendi abq. eo, utinde aliquid paret sentiat, hoc constituit etiam
Symbolus, quo depressa diaboli potestas agnoscitur et signetur: ut quomodocumq.
Expectat Supra pectus gradit, ^{inest} ^{inest}, ferore lena pulveribus, os, a
putg. Submota Mimicund Corporis sui Constitutione perfect, ita mi
listans delectand, qd superbi inimici potentiam significat et
pturū eam testimonium Congrobatum ē videt. 1^a Feb. 71. 1^a iuni
ci ejus terrā lingent. Item et ad 149 v. d. et vultu in terram
pulverem pedum tuor lingent. Deinde ut homines q. obis
Ang. esse representant.

hoc signum utile, admonitionum, fortis; et consequenter minime ridiculum. Genes 22. Deus Abrahamae, Gen 12 v. 1. et Genes 22. v. 18. tantum passionem seu Canaan patibulum semini ejus dandam; go promissionem hanc, quod Melchior intelligi non debet. 2. Regale antecedens non s. Paulus (ad Heb. 11. v. 10.) loquens de 1^a benedictione Genes. 12 postea dicit, Abrahamum expectasse Coelestem Civitatem in terra Canaan, quoniam tamen filii per fidem inventurum Messiam, suorum polebat obtinendam. Alteram benedictionem ad Paulum de 2° et 3° explicitam in proba diximus. Deinde et os Genes non posiderunt terram Canaan nec fuerit temporaliter benedicta in Abrahamo; bene v^o spiritualiter in Christo, in quo Abraham est omnis credentium pater; dicendum ergo promissionem de Abrahamo terram Canaan, sed non sine significatione donde

danda per Messiam hereditasque eterna.
Dies 3^{io}. Benedictionis illa Abrahamo data de temporali tantum po- 8.
pulos felici tate intelligenda est: ergo non designabatur aliquid spirituale
beneficium per Messiam obtinendum. Et Nos autem Nam 1°
si promissiones temporales aliquid beneficium continent et, à magis facimus
quam Isaac etiam Consequenter, jam vero dicebat Deus ad Abrahamum, quia
Ismael quod audiri te, — et faciam illud in gentem magnam; factum

vero nomen Isaac et Isaac. 1° Gen. 17 v. 20, quae verba sicut facti pro
negativam Isaac vindicant, ita Ismaelem in Communionem temporali
felicitatis ex quo venisse docet.
2°. Sed cum verum, quoniam ad Iacobum idem praeferenda illa
benedictionis; Iacobi enim sortem temporalem tenuerunt fuisse cla-
rum per se et illud, quod Genes. 27, et sequitur de fuga illius, latens, quod
odium fratris ipsi peperit, Calamitatis causa.

Unde 2°. Num fides in Messiam venturum omnitempore fuerit
necessaria? Fuit utique, Nam 1° Promissiones superius relatae
non poterant esse mere otiosae; Sed ut essent vera Religio, et data
hominibus pro fundamentum, erat enim Messias expectatio gentium.
1° Gen. 12, v. 3, et desiderium ead. 18, v. 8, adeo, fuit Missio
praecipuum Religionis, propter nostras obiectum necessarios credendum.
2° Apostolus loquitur de antiquis, Praeterea, Deus eandem gratiam spiritualem
ab eis manducata, et eis eundem spiritum spirituales bibere,
bibeant autem de spiritu ^{consequenter} trahi per Petram: Petra cum exalt
illius, 1° Cor. 10 v. 3, ad qui hic aliud per potum spirituales
intelligi non potest, quoniam fides inventurum Messiam, quae justificationem
consequenter, ergo. De deo etiam hoc; Non est in aliquo alio Salus, nec
enim aliud nomen est sub Caelo datum hominibus, in quo oportet Nos salvi
fieri. 1° Act. 4 v. 12, 1° v. 12. 2° v. 12. Illud ipse inquit: Ego sum Via, Veritas,
et vita Nemo venit ad Patrem, nisi per me. 1° Io. 14 v. 6, Alqui hoc a

1° v. 6. Dico sine temporis restrictione dicta est. 2° v. 6.
Dies plurimi sunt, qui promissionem divinam de danda hominibus libertate
realt. culpa sua merentur. Sed si fides in eum necessaria fuit,
et, Deus, qui non deest in necessariis, de ea ipsis providisset. 3° v. 6.

9.

10.

R. 10. N. Major, non probatur ē primis Parentibz, et postea alijs
eandē promissum fuisse Messian. Deinde hanc fidem confirmatam
fuisse nō tantū in Iudeis, sed et gentilibz, probat Iobi testimonium.
Vid. qđ Redemptor nūq̄ vivit et in carne mea videbo Deum meum.

Deniq̄ testibz alibi probant Deum, obz hanc fidem percipere omni-
nem; si ergo ea invalescente Idololat̄ia inter Gentes fuit aliquā o-
scuitas id hominū flagitio contigit.

R. 22. Dipping M. plurimis oīs, qui sine culpa liberatores eorū ig-
rarunt, et si quid ex his salutem consecuti sūt, eam per fidem
saltem implicitam Mediatoris h. Consecuti Consequit. M. sine propt̄
fide Mag. Mo. Cōced. Min. et N. Conf. Et si enim ab obz nō eligebat
fides explicita ubi, seu Deū et hominē, tamen regerebat fides
implicita, eaz sufficiebat in iudiciis M. Deum unum agnoscere
venturum aliquē liberatorem. Credere, Et legem observare, quibz fides
implicita in Mesiam continebatur.

Capitulum II deus

De incarnationis eius sententia.

Innot. 10. Int. oraculis Scripturarū probate, advenisse Mesiam?
R. 10. Ex vaticinio Iacob eo, Jacob morti prolium, et filijs suis ea
præsumptis, quod ipsos posteris essent ventura, hoc de Iuda
vaticinatio, Iuda se laudabunt fratre tui, ad orabunt te filie Philis-
tini. — Non auferat Septemum de Iuda, et dū de ferore quē
donec veniat qui mittendus ē, et p̄scent expectatio gentium. Gen.
49. v. 8, 10. Atque ex hac prophetia patet Mesiam jam advenisse, qđ
M. p. Ut ex hac prophetia pateat jam Mesiam advenisse, sufficit, ut
hac via Constat. 10 per Septemum et Duem intelligi principatum
politium. Per per eundē, qui mittendus ē, et ad Cū adventum
Septemum auferendum ē ab Iuda intelligi Mesiam. Itā Jam p̄scent
Septemum et Duem principatum politium ab Iuda ablatum ē,
atque hoc 3^{ia} Constat. Et Jam.

10 per Septemum et Duem intelligit Principatum politium,
vox enim

Vox enim Schabes, quæ latine vestis significat Regnum, designat
Supremam auctoritatem; et vox Mechokes, quæ latine Dux est,
legislatorum, Magistrum denotat: Unde 40° Si veniunt: n̄ deficiet
Princeps de Iuda, et Dux de femorib; tuis, et Cetera paraphra-
sib; n̄ auferet, habens principatum ad omnes Iuda, reg; scriba id est legis-
lator a filiis filiis ejus.

2ª Rex cum qui mittendus est intelligit Messiam: Nam vox hebraea
Schilo, significat mittere, sicut interpretat S. Ioan. Evang. Iam
in natatoria Schilo, qd̄ interpretat missus. / Ioan. 9: postea Messia
per excellentiam vocat mittendus: obsecro Dñe mitte, gerens
missus es. / Eccl. 11: / Itine Cetera paraphrasib; ventis:
donec veniat Messias. Præterea Solus Messias dici potest expe-
ctatio gentium; in quo Nimirum juxta promissionem Iacobi factam
/ Num. 24° / Benedicenda erant Aethi tribus terra.
3°. Omnis Supremus Principatus jam dudum sublatus est, n̄ so-
lum a tribu Iuda, sed etiam de tota gente Iudea, quia a
multis saeculis vagi sūt, ac ubiq; errant, ut predictum est / (Oec. 3) /
dignetki sūt sine Reges, et sine Principe, sine sacrificio, et sine
altari, et sine cythra, et sine theraphim. ergo et Vaticinio Iaco-
bio patet Messiam jam pridem advenisse.

Obijciunt. Vox hebraea Schilo. vox exponit a nonnullis: juxta quædam
pariterum, et secundum, esse involutum embryonem, et filium.
/ Iuda scilicet: / aut tandem hōvem in spem Regni, cui repro-
bitum, reservatum est Regnum, qd̄ n̄ designant Messiam.
R. Transcat antea. N. C. Nam qd̄ dicitur significat ex seipso ele-
ctus, semper tamen opido designavit Messiam; erat enim Messias futurus
reapse pauper, qd̄ scriptura etiam commemorat: vocabit nomen
ejus — Princeps pacis. / Isa. 9. 1. 5. / sed et filius Iuda merito
per antonomasiam appellat; erat signum, ex tribu Iuda oriri
dus, nullusq; ex ea illustrior natus, celebrisq; fuit. / Non abs-
que regni etiam apellat; nam: potest et filius,

12.

quo flecti ad Captigationem, et afflictionem designandam possit: imo
per vocem Melech vocabulum Scler et terminat, ad significandam
virgani potestatis. 18.

Dicitur Particula Donec nō semper procedentij rei cessationem, sed etiam
Continuationem significat; ita ut illud: Donec veniat ponat: post quod veni
at; quodmodum de Corvo, quem ex Arca dimisit Noë, dicit: Nō rever
sabitur, Donec Secoretur aqua (Gen. 8. v. 7.); ibi particula Donec nō significat
reversum esse Corvum, cum explicata sit aqua, sed ne quidem post hanc
calamitatem aqua redierit, quod etiam in Vaticinio Jacobi particula Donec
nō significat tunc venturum Messiam cum Septimum de Juda deesse
ret; sed duraturum eam postea in Juda Septimum, et Superum, postquam
Messias venerit.

R. Cael. N. Conf. Non nulli quidem in locis particula Donec
rei finem et Cessationem nō designat. Sed in Jacobi Vaticinio
Regni Judaici finem et eversionem significasse Clarus est, Nam
Prophetia Scopus est, ut figat, et definitur tempus, quo venturus
sit Messias, Scopus adventus futuri indicium assignat finem Sciti
cet, et Cessationem Regni Judaici, quod is Scopus etiam veteribus
Judaeis ita perspicuum fuit, ut cum Septimum in Arade et Juda
descessisse cognoverunt, alii Aradem ipsum alienigenam, alii
Joanem Baptistam Messianum esse arbitrabantur. Confirmat propterea
hanc expositionem, illud quoque, quod alias nulla prospectus erat tem
poris, quo Messias venturus esset determinatis; sic enim dicitur
Solum nō auferendum Septimum Juda, quod Messias adveniret
et nullum tempus adventus ejus indicaret; ergo particula Donec
in vaticinio Jacobi.

Dicitur per Michaiam Regni Judaici finem significat
Tempus inter Isaiam 45.1. - procedit scilicet Cyrus Rege per quem 10.
sui et Captivitate Babilonia liberati: ergo Nō est Mes
sias referendum. R. A. Cyri tempore etiam Septimum Juda
erat et Juda in Captivitate Babilonica. quod
R. Adam N. A. ad R. iter N. A.

Nam qui miseratus erat, debebat esse filius Iudae, sed hoc
Cyro non potuit accomodari; id magis, septem defecerat e Iudae, di-
ctum enim est pro septem milibus Principum politiarum,
sen quorum Dominorum, et nonnullae regum dignitates; unde
et si in Captivitate Babilonica, quo 606/4 Cincius antedictum
annis contigit, Regia dignitas ad tempus defecerat, non tamen
defecit omnis dominatus; Iudae enim in Captivitate Babilonica
plurimos habuisse Magistratus, et Iudices constat. Idem Daniel 13. 124/1
et 13. qui ut ex supra liquet hypocrisis summa in Iudaeos vitia
proleptate probabili erant, imo etiam Regia dignitas paulo post red-
dita fuit, Sextum Evilmerodach Rex Babilonis Isachim, seu
Iechoniam et Canele levans regis dignitati in Babilone restituit
140 Reg. 25. v. 27/0 et sequenti, cuius ex filio Salathiele Nepos Zoroba-
bel obtenta a Cyro redendi facultate, deiecit cum possessione
Ierusalyma rediit.

Obijcię 5° per vocabula: qui mittendus ē n̄ intēligi Salvatorem
Sau Messiam, probat Saltem illa pars textus 1° Gen 22° in proba
allati: n̄ auferte — Dux de famore ejus: gō frustra in
eum detorquebat. P. A. Dux de famore Juda ablatu erat,
quidō Iudai ex ordine levitico, et n̄ et tribu Juda elegerunt quos
ad Ducatum eveherent, et suo nomine, idum leges suas & compulsi
com administrarent ab legib 1° Machob 13° v. 20 et 8/ atque neq
Christiani admittunt tunc advenisse Messiam: gō.

R. Ad Num. N. a. ad prob. Distinguo. M. Dux de amore eius
ablativus erat -- Singularis persona quia ex tribus
tribus ^{regum} N. Majori Concedi M. N. Consp. In eo quidem non conveniunt
ctionis in personis N. hanc interpretari: Nunc per verba: Dux de fa-
more eius, intelligant Singularis persona, quia ex tribus Inda
in supra mon.

Supremam auctoritatem investit, an ipsa tribus, quae
inducunt, accessivisset, Imper proprium habuisset principem;
Doctissimi enim Hieronymus textum hebraicum et etiam vulga-
re editionis hoc loco corruptum esse affirmat, et in Contextu non
aufert - loco vocabulo: et Dux de famore eius, ex Samaritano
conferendum ponendumve putat, si de exit Dux inter vexilla
eius. Iuxta quoniam textum etiam si non intelligant, singulare est propositum
et tribus Iuda Principis Iudae potius, sua tamen vexilla Constantinis
vaticinia.

Si quis dictam prophetiam de Moyse, Saule, Davide intelli-
get, aut ad Salomonem, Jeroboamum, Nabuchodonosorem, aut
alios referri pretenderet, reponendum, sub his a Iuda rephise
oblatum scriptum: Reges ex illis quoniam praeiisse expectationem
gentium.

Quaestio 2^a: An praefatum vaticinium in Christo fuerit completum?
Fuit; adventus enim Messiae duobus, et quidem insignibus factis
designatus: 1° Quod circa haec tempora desiturus sit Iuda,
totius populi Iudaice imperium. 2° Quod Dux Messiae
nomen stabiliret, unde Regnum non uno populo, sed ex
omnibus gentibus conflatum, ut his verbis significatur: et erit ipse
expectatio gentium; et ubi habet textus hebraicus, et Et erit
obedientia populorum: Omnes gentes servient ei. / Psalm. 110. 11.
Veniet deserventibus cunctis gentibus. / Agg. 2. 1. 8. / atque
haec duo insignia prophetia Capita in Christo impleta sunt, et quidem
1° quo tempore Christus in mundo illuxit, scriptum ab Iuda fuerat
debatum, et a Romanis concessum Herodi, qui fuit alienigena.
2° quo tempore Christus aperuit scriptum a Iuda fuerat oblatum.
Iuxta ex variis populis conflatum stabilivit: Ecclesiam ipsam: fuit
duo maximae eventus quibus a Iacobo designatus Messias adven-
tus, suum in Christo complementum habuerunt: qui proinde vocatur
et Messias.

No. 10. Ex vaticinio Danielij. Danielem pro libertate populi
sui deprecantem ita Solat angelus Gabriel: 40a. hæc domas
abbreviata stf. labrand definida et super populum tuum, et
super urbem sanctam tuam, ut consumet proavariatio, et fi-
nem accipiat peccatum et deleat iniquitas, et adveniat iustitia
semperiterna, et impleat visio, et prophetia, et ungat sanctus
s. 10. Daniel.

Ut ex Danielis Vaticinio optime colligat Messiam advenire,
duo requirunt, et sufficient. 1° Ut ille qui promittitur sit ve-
rus Messias, — 2° Ut tempus, intra quod praedictus ven-
turus jam pridem clapsus sit, atque hae duo certa st. g^o.

Et quidem idem; Characteres enim, qui in hac prophetia exponunt
idem s^t, quibus in scripturis designare solet Mesias; qui s^c dicit
Sanctus Sanctus; atqui nomen illud soli Mesias convenit; qui est Sanctus
per excellentiam Redemptor Israel Israel Israel, v^{er}o p^{er} s^c
dicit venturus, ut adueat supplicia capite na; atqui den^{ot} est Mes
ias advenit; Orbis in dieb^{us} ep^{is} supplicia, et abundantia pazis. / p^{er} s^c
[71. v. 7.] ergo soli Mesias congruere possunt, Characteres, in Danielis
prophetia expressi: ac proinde de Mesia intelligendum est.

Secundum N. mmy Computat, mpy: tempus intra qd ventura p^{re}dicta
Messia jam dudum elapsu est. live 70^a hebdomade p^{re}dicta pro
hebdomade die², live pro hebdomade aⁿo² 1: quo sensu N. accipiend^u
jam dudum p^{re}dicta ierunt. Nam 70^a hebdomade die² conficiunt
die² 490 vel 7 aⁿo² efficiunt 490. aⁿo²: atq^{ue} hoc tempus p^{re}
dict^u a multis jam senli^u elapsu est, qd jam p^{re}dictu advenit Messia

Obiiciet. Non potest assignari tempus, a quo repetendum sit
typus hebdomadae exordium: go ex prophetia Daniehy
cento saltem colligi non potest jam advenire Messiam promp-
tum. R. Dato antecedente, quod tamen saltem ex istis timant
Chronologi non pauci, Reg. Conf. quovis enim manifestum non sit,
a quo precise tempore computandi debeant 40 hebdomadae,
nihilominus certum est clapsam et ultimam, in cuius

in Augus dimidio Messias prebuntial, occidendy: Nam iuxta
 prophetiam in dimidio hebdomadis: ¶ 10. Sima deficiet gloria, et
 sacrificium, atque iam dudum aboleta s. sacrificia Moysaica;
 iam enim a mille 400 annis, et amplius, exersum et prorsus
 legi Moysaico proprium sacrificia potuerant a Iudeis offerri. 22.
¶ 11. An prophetia Danielis impleta sit in Iho ita, ut
ille verus sit Messias? R. Utique impleta est, quia in Iho
 ibi enim futurus Messias dicitur, s. Sanctus, peccatum expiatorum,
 Iho eminent, viuum effectum habuerunt. ¶ 12. Modo quoniam
eximis dicitur Sanctus: qd nascetate sanctum vocabit filius
Pae Ruc. 10. 35. -- ¶ 13. A Iho deleta sit mundi peccata: ecce
inquit s. Ioannes Baptista, qui tollit peccata mundi. ¶ 14. Ioh. 1. 9.
¶ 15. Ioh. 1. 9. -- ¶ 16. Christus iustitia sempiterna natus est,
Sanctam, et iustificantem impii, quibus ad finem usq. Mundi est
duratura. Episo inquit Apostolus vos estis in Iho Iesu, qui
factus est nobis, et iustitia, et sanctificatio. ¶ 17. I Cor. 1. 30.
¶ 18. I Cor. 1. 30. ¶ 19. I Cor. 1. 30. ¶ 20. I Cor. 1. 30.
¶ 21. I Cor. 1. 30. ¶ 22. I Cor. 1. 30. ¶ 23. I Cor. 1. 30.
¶ 24. I Cor. 1. 30. ¶ 25. I Cor. 1. 30. ¶ 26. I Cor. 1. 30.
¶ 27. I Cor. 1. 30. ¶ 28. I Cor. 1. 30. ¶ 29. I Cor. 1. 30.
¶ 30. I Cor. 1. 30. ¶ 31. I Cor. 1. 30. ¶ 32. I Cor. 1. 30.
¶ 33. I Cor. 1. 30. ¶ 34. I Cor. 1. 30. ¶ 35. I Cor. 1. 30.
¶ 36. I Cor. 1. 30. ¶ 37. I Cor. 1. 30. ¶ 38. I Cor. 1. 30.
¶ 39. I Cor. 1. 30. ¶ 40. I Cor. 1. 30. ¶ 41. I Cor. 1. 30.
¶ 42. I Cor. 1. 30. ¶ 43. I Cor. 1. 30. ¶ 44. I Cor. 1. 30.
¶ 45. I Cor. 1. 30. ¶ 46. I Cor. 1. 30. ¶ 47. I Cor. 1. 30.
¶ 48. I Cor. 1. 30. ¶ 49. I Cor. 1. 30. ¶ 50. I Cor. 1. 30.
¶ 51. I Cor. 1. 30. ¶ 52. I Cor. 1. 30. ¶ 53. I Cor. 1. 30.
¶ 54. I Cor. 1. 30. ¶ 55. I Cor. 1. 30. ¶ 56. I Cor. 1. 30.
¶ 57. I Cor. 1. 30. ¶ 58. I Cor. 1. 30. ¶ 59. I Cor. 1. 30.
¶ 60. I Cor. 1. 30. ¶ 61. I Cor. 1. 30. ¶ 62. I Cor. 1. 30.
¶ 63. I Cor. 1. 30. ¶ 64. I Cor. 1. 30. ¶ 65. I Cor. 1. 30.
¶ 66. I Cor. 1. 30. ¶ 67. I Cor. 1. 30. ¶ 68. I Cor. 1. 30.
¶ 69. I Cor. 1. 30. ¶ 70. I Cor. 1. 30. ¶ 71. I Cor. 1. 30.
¶ 72. I Cor. 1. 30. ¶ 73. I Cor. 1. 30. ¶ 74. I Cor. 1. 30.
¶ 75. I Cor. 1. 30. ¶ 76. I Cor. 1. 30. ¶ 77. I Cor. 1. 30.
¶ 78. I Cor. 1. 30. ¶ 79. I Cor. 1. 30. ¶ 80. I Cor. 1. 30.
¶ 81. I Cor. 1. 30. ¶ 82. I Cor. 1. 30. ¶ 83. I Cor. 1. 30.
¶ 84. I Cor. 1. 30. ¶ 85. I Cor. 1. 30. ¶ 86. I Cor. 1. 30.
¶ 87. I Cor. 1. 30. ¶ 88. I Cor. 1. 30. ¶ 89. I Cor. 1. 30.
¶ 90. I Cor. 1. 30. ¶ 91. I Cor. 1. 30. ¶ 92. I Cor. 1. 30.
¶ 93. I Cor. 1. 30. ¶ 94. I Cor. 1. 30. ¶ 95. I Cor. 1. 30.
¶ 96. I Cor. 1. 30. ¶ 97. I Cor. 1. 30. ¶ 98. I Cor. 1. 30.
¶ 99. I Cor. 1. 30. ¶ 100. I Cor. 1. 30.

24. III° Ex Aggeri, et Malachia. vaticiniis. Iudaei, qui templi a Salomone edificati magnificationem viderant, maximam offende-
bant tristitiam quod templum a Zorobabale pota captivitate
exstructum a veteris gloriam non aequaret. Disceles eos animos ut
erigat Aggeri in his praemuniat, postquam illud templum maiori gloria
quam prius donandum est: haec dicit Dominus et exercituum. ad hunc
unum modicum est et ego conovebo celum et terram, et mare, et
aridam, et movebo omnes gentes, et veniet desideratus cunctis gen-
tibus, et implebo domum istam gloria. Magna erit gloria
domus istius noniformis, plus quam prima. 1C. 2. v. 7. et sequenti.
Hinc ita arguit: Mesias, qui solus desideratus cunctis gentibus dici
potest, iuxta Aggerum erat ingressurus 2um templum et quia templum
hoc a nullo tempore solo aequalum est: ergo sequitur advenisse Mesias.

25. Magnam habent cum his affinitatem Malachia verba. Ecce ego
mitto Angelum meum, qui praeparabit viam ante faciem meam
et statim veniet ad templum 1. et cum Dominator, quem vos quere-
ritis, et Angelus testamenti, quem vos vultis, ecce venit dicit
Dominus exercituum. 1C. 3. v. 1.
Hoc vaticinium Mesiam designari adeo perspicuum est, ut illius
verbis utantur Iudaei, cum in quotidianis suis orationibus adven-
tum Mesiae postulant. Ante Dominator quoniam inquirierunt, et
Angelus testamenti, qui factus instituire debet perpetuum,
ipse Mesias est. Templum hoc dictum est, ergo venit Mesias.

26. Nota, quod frustra fringant Iudaei Aggerum loqui de templo
aliquo, de quo Mentio fit, apud Osee et Ezechiel. 1. 2. in fine mundi ex-
struendo, quod in tractatu sit Mesias: usus est enim semel
iterumque, pronomine demonstrativo: domum istam domus istius:
quod non cadit in illud Ezechielis templum longe positum et
spirituale n. p. Ecclesiam, neque repetit gloria major 2. secundi
templi, ad omnia ab Herode aut Principibus aliis templo illa-
tis, v. ab ingressu Alexandri Magni, aut Pompeji, et a
diuturnitate annorum, quod superavit templum a Salomone
edificatum; dona etenim Herodis aliorum in compensationem
venire, — haud diffiniunt

hand gravant cum argento, auroq, lapidibus item et lignis
pretiosis templi primi. Alexander autem, et Romulus templum
propinquavit, quam destruxit. — Reg. Spatium 10 annos,
quod templum 2dum dictum Stetit, tanti est, ut propterea
10° mercede proferri. — Deniq, post modicum tempus venturus
predicit Messias; quia 575. illi anni, qui ab hac prophetia
usq, Adum effluerunt, componantur ad 1000 annos, modicum
tempus dicti est: quemadmodum totum illud spatium, quod
ab adventa Christi usq, ad finem mundi effluet, novissima
horam apellavit S. Joan, 1° Ep. C. 12. v. 18.

IV° Ex Oraculo Davidis, Caritatem, et dissensionem Indeo-
rum Vaticinat, dedit enim in epcam meam sal, et in litim 27.
meam potaverunt me aceto, obscurant oculi eor ne vide-
ant, et dorsum eor semper incurva. Exinde super eor
iram tuam, et furor ind tud comprehendat eor, fiat
habitatio eor deserta, et in tabernaculis eor non est qui in-
habitabit, quoniam super exsuperasti persecuti st, et super
dolorem vulnerum meor adideunt. Hic 10 Centum est q
id, quem Dens propter scelus populi percepit Am lit
Messias / Isai 53. v. 4 / Denique vir dolor ob iniquitate
athenas vulneratus. 1° id. v. 3. 5. — Perinde Centum est, per
sententias hos, quos psalmus numerat et Indos q, cum et Daniel
prophetia constet, Messiam ab Populo huo regandum, occiden-
dum esse visse. — 3^{io} Deniq, liquet hic Messiam inducit,
ad Prum patrem orantem, ut eor dem Caritate, et exilio
muleto, atq, ut reprobationis effectus causas et exilium,
jam in 18um saeculum venit; q^o Messiam ante media tem
pore venit Centum est 28.

Dices Cum Oratio. Indei adeo adhuc ut electus, et
occidit populus, conservat, et patere capit, ut
tandem glorioso in terram suam restituatur q.

28. Eo quidem bonae populus peculiaris est, quod non committit
Iudei in Actione, et Committit cum aliis gentibus, ac peculiaris non est
populus — qui etiam publicam habeat suo jure, sine legibus Con-
stitutam. Consequenter a Deo patet neque castigari, ut in patriam
revertantur terram, inane est solatium, quo se frustra captant
adversantibus progredietur consuevitque tributus, ac tot populi Revertit
exilium.

29. Die 20. Crucifixionem Iesu Nazareni. In hoc tantum modo Cri-
men: Si Crimen fuit: Indignum illius temporis, et paucos Iudeos, qui
Ierosolymis tunc temporis Degebant.

Sunt equidem ~~ex~~ ^{ex} ~~omni~~ ^{omni} Crimen Supremi Senatus.

Sed probante populo ex omni Civitate, et Regione ad celestem
et a postea Ierosolymam Congregato. 117. populi Anaphasim,
eos perimitur ^{vellet}.

Sed Apostolos et quosvis alios
Sectatores in odium Iesu Nazareni perscquentes, ac hodie
quosque persequuntur, saltem implacabilis in Iudeis odio.

30. Die 21. Cum et alii gentes, ut Mahomedani et gentiles, qui
non minus Iudeis infensi sunt, quam Iudei, ob simile delictum in pari
poena puniuntur.

2. Mahomedani suscipiunt Iudeum tanquam prophetam, gen-
tiles ita blasphemii non sunt. Iudeis facile sunt promissiones.

Cum populo electo, et immensis beneficiis affecto, qui quicquam
habuerint prophetas, viderint miracula, audierint doctrinam,
Persionem tamen rejecerunt.

— Ceterum poena, quam Iudei in
hac vita luunt, non tamen sunt poena singulorum, quoniam totius populi
fuit patria exule mutam habet republicam, et privati autem
et a pauci, qui divitiis, aliis, vita Commodis affluunt.

31. Die 22. De Comitatu dispersionem ipsam Israelitae
transgressionem — nulla facta mentione abnegationis
Grausissimi enim Idololatria Crimen Spe punitum sunt in
Iudeos, respicientes tamen misericordiam sunt consecuti

modo Idololatia nō ē, et legis ceremonias, quas populi
Israhel observant, nec tamen in gratiam recipiunt, qđ tam
distinxisse dispersionis causa, sola regalis Messia videt. Pro vitum
namq; in lege fuit, prophetam de gente tua suscitavi tibi
Dnys. — ipsum audies — qui verba ejus audire volue-
rit, ego ultor existam, [Ezra 18. v. 15.] Hec verba de Messia intelligenda
ē indicat Evangelium Ioan. 12. v. 34.

Dices 2°. Dispersio hodieca nihil ē aliud, qm̄ continuata Captivitas;
Babylonica in quam tribus Juda et Beniamin, et Captivitatē
Assyricā, in quam alie sex tribus Israelis aducta fuerunt.
R. N. A: nam de appe. Jeremiam [C. 29. v. 10] predicta Captivitatem
Babylonicā nō fore nisi 40^{or} annos. et revera Cyrus Persarum Rex plenam
dedit obsequium rediendi potestatem — Nec Captivitatem et Assyricam
fuisse perpetuam pleniq; ex ipsius, qm̄
cum Iudaeis soluta Captivitate Babylonica rediisse. [Amos 9.
v. 14] Tobia 14 v. 10 [Ezra 6. v. 16]

V^{um} & Gentium Conversione predictum fuerat adhuc Iacobo 33
[Gene 49°] Messiam ē Expectationem gentium, et promissum
Abrahamo, Isaac, Iacobo, in Messia Benedicens ei oēs gentes,
quam benedictionem spirituales reliqui prophetae demonstrant,
dum gentes oēs adveniente Messia ab Idololatia ad veri Dei
cultum Convertere appropinquant sic incipit Isaia. In
Die illa abjiciet vir idola argenti sui, et idola auri sui.
[C. 31. v. 7.] Item Malachias. Ab ortu Solis usq; ad occasum ma-
gnum ē nomen gentib; et oī loco sacrificabit, et offeret nomi-
ni meo oblatio munda. [C. 1. v. 11]; quomodo spiritus Dei oblationi
ni et sacrificiis Iudaeos fovet, atq; jam ante haec saecula
converunt, gentesq; abjectis Idolis, et simulacris ad usum Dei
Cognitionem, et cultum transierunt, utum ut Messiam, et
Instituta ab eo Religionem amplecti st; qđ.

Dices. In Messia oēs gentes Benedicens st; atq; 34.
nec oēs gentes ad Evangelium adducti st; qđ necdum

Atqui hinc plurima inter prædicandum miracula patroivit, ut
liquet ex Math. C. H. Joann. 3. v. 10. —

50. Pauperem vitam debuit agere, et ante mortem rectus Affina
Hierosolymam ingredi, a Civibus, laudi exipiti jubila filia Hye
rosolyma ecce Rex tuus venit tibi iustus, et Salvator ipse
pauper, et ascendens super Affinam, et super pullum filium
asinum. Zachar. 9. v. 9. Atqui hoc sancto eveniunt, liquidum gau
per fuit, ut ipse declarat, Vultu psoce, robent, et volucrum idos
filium autem non habet, ubi Caput reclinet. Mathe. 21. v. 2. pro ve
niat Buxum ante suam montem Hierosolymam ingreſſus e
asinum insident: adduxerunt asinam et pullum, et cum de super
sedere fecerunt, — Intra autem — clamabant dicentes:
Hosanna filio David. Mathe. 21. v. 7. et 9.

60. Vendit 300 argenteis, et acceperunt Mercedem meam 300
argenteis. Zachar. 11. v. 12. atqui illud illo contigit; illi. p. Indai

1. Conſtituerunt ei 300 Indai 300 argenteos. Mathe. 26. v. 15.

70. Præmuntialz ei fel et acetum ei propinandum est: et deder
unt in escam meam fel, et in Liti mea potaverunt aceto.

Plat. 23. v. 31. atqui id evenisse tamē illo legit. Redierunt ei vinum
bibere cum felle mixtum. Mathe. 27. v. 34. in quo loco
vini ē acetum expreſſum.

80. Crucifigendus erat, et cum inquis reputandus; pederunt
Manus meas, et pedes meos. Plat. 26. v. 14. Cum secleratis reputa
tus ē. Isaia 53. Atqui utrumq; toleravit. Itaq; crucifiguit.

Crucifigi vult cum eo duo latrone. Mathe. 27. v. 38.

90. Refrangendum erat ei a Martius: ego dormivi, et pronatus
sum, et exurrexi, quia Jm̄sus suscepit Me. Plat. 3. v. 15. Atqui
de eo dicit angelus: Jesus qui dicitur ē quæritis, natus, —
rexit, — Quid dixit. Mathe. 28. v. 5. 100. Penig.

10° Denique ascendere in ^{Colo-}Ascendisti in altum, Capisti Captivitatem,
accepisti dona in hominibus, psalm 87. V. 12. aliqui hoc ~~plac~~ prophi-
etis Xpi, qui videntibus illis, f. apud Patres Elevationis e, et mites
suscepit eum ab oculis eod. Actus 10. V. 9. pluravide apud authores.
E mirabili hac Dispens. Xpi cum veterum Prophetarum de Messia
vaticinijs Consensione deducit illud invictum argumentum, Ille
verus e Messias, in Cujus ortu, vita, et morte impleta s. quod veterum
prophetae de Messia ortu, vita, et morte praedixerunt, aliqui in
Xpi ortu, et Caesarijs gō. -- 1° Iosephi flavius Iudei illustre de
Xpo

Authores. — ejusdem temporis Testimonium, videtur Caput
36. Dicitur Messias passim apud sacros vates Dominator, bellator,
viator, Dux, Rex, Princeps appellat; aliqui ex his multis titulis
Xpo competit, gō Xc e verus Messias.

R. Distinguis Minor. S. Sensus Craspo, Veterum, prout a Iudeis fieri
Solet intelligant. Come. M. S. S. Sensus spirituali N. M. Consp. itaqz pro
dictis titulis Xpo accommodare facile e modo Sensus spirituali, prout
debent, accipiant. Xpi enim 1° Dominator e, quia data e ei ois
potestas in Coelo, et in terra, Math. 28. V. 18. Et Veni exaltavit illum,
et donavit illi nomen, qd e super ois nomen, ut in Nomine Jesu ois genu
flectat, Colo. 2. V. 10. et aser. not. / Ad Philip. 2° V. 10. et 10°.

2° Bellator e, et victor, cum de potestate tenebrarum, et de ipsa mor-
te triumphaverit, cum Idololatram evertebat, cum ipso adjuvante
Ecclesia suos hostes vicerit, Imperat, in ore sua steterit. Cum ipse au-
ctor sit victoriarum, quas a devoto Optimi animae hoipe referunt
eius Milites. 3° Dux Regis, Principis. Nomina ipsi opti-
mi congruunt, cum quippe Ecclesia, ut Regem suum, super omnes
Principem agnoscat, Cujus legibz regit, Cujus virtute vincit, Cujus
Spiritu animat, Cujus gratia sanctificat. — Porro nisi magnifi-
ca illa Dominationis, Bellatoris, Principis, & nomina Sensus mae
spirituali accipiant.

Nulla erit prophetia inter se collata Connexio, nulla Series,
nulla Concordia; alibi enim Messiam exhibent ut abiecerunt, et paucis
paucis, ut multa ab inimicis perjuris, ad Crucifigendum; alibi
autem ut gloriosum, triumphantem, omnium gentium Dominum;
atque hoc omnia simul Convictionem poscunt, nisi prophetia de Regno
Messiae vaticinia de Principatu spirituali interpretentur. —

Regna aeternam Regna Messiae durationem prophetiae
assignant. Subsistat Deus Coeli Regnum, quod in aeternum
num a dissipabit, et quod non stabit in aeternum. Daniel 2. 4. 34. 44.
atque Regnum terrenum nunc est nisi Caducum, et temporale.
ergo his, et similibus prophetis de Messia, Oraculis agit de Regno,
et potestate spirituali.

Demonstratam promissum de Messia advenisse, eumque
salutem esse, quod de summo Narramus a Iudaeis reprobatum,
Contumeliose Crucifixerunt; jam.

Indef. Num Messias, unus Deus simul et homo sit?

Nota 1^a Christum fuisse hominem Iudaeis Socinianis,
et gentilibus eque certum est, ac Catholicis, sed negant illi
ejus divinitatem, Iudaei etiam opinantur Scripturam pariter
Socinianis gentilibus autem rationem moralem, cum nec
illi historicam quidem et rationem sepultam velint. —

2^a Notandum ex Philosophia, quod natura seu essentia
sit id, quod rem constituit. Unde per quo responderi solet,
querenti quid res sit? Subsistentia est id, quod per se existit.
Veni quod existendo non pendet ab alio, tanquam subjecto ^{quod in}
habeat equi subsistentia est quidem modus subsistentiae, quod huius
reditur vel singulari sui juris et incommuta-
bili alteri intelligitur per se complete subsistere, et ad omnia
sua munia apta. Subsistentia cum substantia conjuncta
constituit suppositum quod in rebus rationis praeditis perso-
na appellatur. His notabilis: Res.

38. R. Messias propter hoc, quod homo sit, et etiam Deus, nam 1° Cum
David psalmi 109°. v. 1° ait Dixit Dominus ^{regis} Iehovai: Dominus meus
apposuit. Sede a dextris meis. Iehovam seu verum Deum induit
loquuntur ad Messiam, ubi et hoc Iudaei, et Sociniani Certant
ei; atque ad Iehovam induit loquentem. s. verus Deus est, cum
Deo. — Quia Adonai ita absolute Dominus interpretatur, ut ipse
Iehova tum vero quia Iehova v. 3^e Contestatur, quod ipse Adonai
ex utero, seu ex propria Substantia, ante lucifecum, ac proinde
ante omnia Creationis Consecutus ab Deo, non genuerit.
2° Evidens est, et ipse Iudaeos Traditio docet, Isaian C. 7°.
v. 14. de Messia loqui, dum ait: Ecce virgo. Conspiciet et pariet
filium, et vocabit nomen eius Emmanuel. Item: porculus —
natus est nobis, et filius datus est nobis, et factus est Princeps
super humerum eius et vocabit nomen eius admirabilis, Confite-
mus, Deus fortis, Pater futuri Saeculi, et Princeps pacis. C. 9. v. 6.
Hic Emmanuel, seu Notus cum Deus, et potenter mirabilis in Na-
tuitate, tum quod sine Consortio viri tum quod salva Mater
integritate, tum quod sine Consortio viri tum quod salva Mater
integritate natus sit. Confiteamus in legislatione Deus in Miraculis
loq. operatione, fortis in passione, et Mortis ratione.
Pater in redemptionis dilectione, Princeps in Ascensione ad Ca-
los, pater in Trinitate Spiritum, verus Deus et debet, quod Christus
qui verus Messias est, non tantum homo, sed etiam Deus est vere.
3°. Apud Baruc C. 3. v. 36. hoc legitur: Hic Deus noster,
et non estimabit alius ad versus eum. Hic adinvenit omni-
um disciplinam, et tradidit illam Iacob puerulo suo, et Israel
Dilecto suo. Post hoc in tempus vivus est, et cum hominibus Con-
satus est, quibus quid Clamare dicitur? Amplius videnda in Tracta-
tu de La Trinitate de Divinitate filii.
4°. Contra gentiles fuisse virum nomine Iesum Christum,
Iudaei, Mahomedani agnoscunt, quod ipse Deus et homi-
nem se professum sit, atque de ligno rei-

Supra per confirmationem stupenda miracula ediderit, per
hibent Evangelice. Hoc testimonium de exceptione majoraliter
demonstrabit; quod cum non hominum solum, sed verum quod Deus
fuisse in confesso est. Accedit, quod fides hoc mirabiliter
per media omnino infirma, cum libitana gentium confectione
et mod mutatione propagata sit, ac inter altissima etiam
sacramenta assecta redemptaque fuerit. 39.

Dices 1°. Si deus esset incarnatus, mutationem subisset,
nam verbum pro incarnationis factum fuisse et generat
Solit et veteri et intrinsece homo. R. Diffinitionem
Verbum in Incarnatione factum fuisse, quod non erat, si accepit
one et amissione aliique perfectionis. Consequenter cum tali necessi-
tate non recipit humani rationem, seu in subjecto, cui Natura huma-
na inhæreat, sed solum ut terminus illius per minatur, seu
efficit, ut illa subsistat, ut possit divina. Porro per
namque natura verbo divina intrinsece auctoris et per
missionem Hypostaticam, sed non in illo exceptum rationem in subjecto.
Denique verbum intrinsecam hominis denominationem, per in-
carnationem acquisivit, sed non ideo, quod verbum sit forma, aut
subjectum humanitatis, a qua perfectionem aliquam accipere
sed quod ut terminus intrinsecus et suppositum humanam
naturam complecti, et perficere; Verbum enim ut pole infini-
tum, nullis perfectionibus eget et contra communicando sibi natu-
ram humanam, illam complecti sit, ut cum eadem sit per se,
et compositum substantiale constituat.

Dices 2°. Et unione Natura Divina et humana sequatur 1°
Verbum Divinum localiter moveri ad Motum humanitatis. Respondetur 40.
2° Naturam humanam esse ubique, sicut ubique est verbum.
R. Nego utrumque sequetur; Nam verbo per inseparabilem ubique
est, nego Naturam humanam ubique determinari a substantia verbo,
sed certo tantum, et determinato loco.

Dicet 3° Deceat e Naturam Divinam, ut vilem naturam
 assumat, sicut Deceat aliamque Summi Principis Majestatem
 vili aliusque animalis formam induere; q^o Incarnatio e impossi-
 bilis. q^o N. A. Cum enim Deus Summa bonitas, Summa vir-
 tus, nihil ipsi um dederit, nisi virtutem, et peccatum. Nihil
 autem in Incarnatione factum e q^{uod} n^{on} Cohereat cum infinita
 Dei Majestate; Cum enim exinavit se verbum formam
 Sexu accipiens, n^{on} amisit formam Dei, sed servata Ma-
 jestate Divina factus e homo, ut nos Divinitatis sua faceret
 participes; quod ut Summa misericordia, ita Summa Majestate
 dignum opus e. — Humilitas illa passionis, q^{uam} subivit
 verbum incarnatum, n^{on} fuit ratione Divinitatis, quia ut
 pote immutabilis, nec exaltationis, nec humilitatis Capax est, sed
 ratione humane Naturae sibi unitae. E Contra si Princeps af-
 sumeret vilem naturam, asumptio hec aficeret, immutaret
 ejus naturam; neq^{ue} Princeps eo, quo prius erat, statu perma-
 neret.

Dicet 4° Si verbum fuisse et incarnatum, incarnatio
 debuisset et Patre, et Spiritu s^{an}cto. Nam p^{ro} hoc una e
 natura, 2° Subsistentia Verbi n^{on} distinguit a Natura Divina,
 3° Opera ad extra ut vocant s^{an}cti Communia toti Trinitati.

Ad 1um Opera ad extra ut vocant s^{an}cti Communia toti Trinitati.
 Et si oēs 3e persone Unam
 R^{ati}o. Sequitur: Nam ad 1um dico: Et si oēs 3e persone Unam
 habent Naturam, Subsistentias tamen realiter inter se distingas
 habent; q^{uod} una Sacram asumente reliquis incoarari n^{on} possunt.
 tuit. Ad 2um: Personae Divinae distinguunt a Natura, per
 rationem cum fundamento, quo fit, ut Patre Communicata
 filius natura Divina, n^{on} communicet personam: pari q^{uod} ratione
 cum verbum per suam seipsa possim, n^{on} aem per naturam
 Divinam, compleat naturam humanam, fit, ut solum
 verbum sit incarnatum. Ad 3um: ea sunt opera, q^{uod} ex
 natura s^{an}cti Communia Trinitati, quod formaliter ad oēs poten-
 tiam. Ibius personis Communem referunt;
 n^{on} v^{er}o ea,

Nō vō ea, quæ formaliter alieni personæ sē propria, et nō
nisi identice omnipotentis tribuunt, ut ē terminatio
aliujus naturæ. Hinc Incarnatio efficiens est opus solius
Trinitatis, quatenus humana illi natura efformatio, mirabilis
Conceptio, Consecratio, dona item, quibz cumulata ē, toti
Primitati & Communia. Sed formaliter solius verbi Divini
quia solum verbum sibi sufficientia assumptam humanam
naturam terminabit, qd̄ proinde ob distinctionem Personarū
Divinarū ei solum proprium manet.

Discretio. II^a.

De necessitate Incarnationis, et illius Causis.

Inq^{re} 1°. Utrum Incarnatio fuerit absolute necessaria?

R^o non fuit 1° quia in Scripturis singulari Dei benevolentia,
et misericordia tribuit: Sic Deus dilexit mundum, ut
Filium suum daret unigenitum. 1^a Gen. 3. v. 18.

2° adia Incarnatio opus erat extra: Deum autem in hujus
modi operibz sicut librum ē, de monstrat in tractatu de Deo, 244
Sibi enim perfecte sufficit.

Inq^{re} 2°. Utrum ex hypotesi lapsus hominis necessaria fuerit

Incarnatio? R^o Minime; quia potuisset Deus hominem
lapsum nō redimere, siquidem generis humani redemptio gra
titudinis ē Divinae misericordiae beneficium iustificati.

gratias inquit Apocalyp^s per gratiam ipsius, quæ ē in illo. I^a Gen.
ad Rom. 3. v. 24. Hinc P. Augustinus: Universe mape xpe
nasci debet, et si totus damnationis supplicium redemptus, nō in
iusto procul dubio redemptus. C. de Nativ^e et gratia
C. 8°

Inq^{re} 3°. An Incarnatio fuerit omnino necessaria ex
hypotesi, qd̄ voluit Deus hominem ^{lapsum} reparari?

Nequagm; quia potuit Deus lapsum genus humanum alia,
propter nationis vira reficere; potuit iure suo cedere, et pro-
stricta, et acurata Satisfactionem, quam eligere praeferre
erat, aliam minus perfectam homini imponere ad obtinendam
repressionem peccator; Deus enim liber est, quoad rationem
iustitiae exercitium, mendumque, et gradum poenae decerne-
dum, nec tenet iustitiam suam, sicut et Misericordiam
quantum potest exercere; alioquin poenae adeo debitas nec dispo-
nere nec mitigare posset, quod nemo admiserit. — Atque autem. Aug.
Sunt Stulti, qui dicunt; si poterat aliter Sapientia Dei
hominem liberare, nisi susciperet hominem, quibus dicimus poterat
omnino. De agone Christiano C. II.

46: Quaestio 40. An poenae necessaria fuerit Incarnatio in hypo-
tisi, quod Deus hominem praeparare voluerit, pro condignam pro
peccato Satisfactionem?

Proponitur necessaria fuit. Condigna enim Satisfaction debet
esse aequivalens, sive tanti pretii, quod a gravitate fuit operis,
atque huiusmodi esse non potest pure Creaturae Satisfactionis; Nam ex una
parte iniuria, quod Deo per peccatum mortale inferat, si non
infinita, ut quidam volunt, Supremis saltem ordinis, quia
Dei, qui ostendit Summa est dignitas; ostendit autem gravitas, ex
persona, quae laedit dignitate aspicienda est. Ex altera vero parte,
cuiuslibet Creaturae Satisfactionis infimi est ordinis, eo quippe minor
est Satisfactionis valor, quo minor est persona Satisfactionis
conditio, cum persona, quod laesa fuit, dignitate Composita.
atque, vilissima est creatura cuiuslibet conditio, si cum
Suprema Dei maiestate Comparatur, oēs gentes quasi non
sunt. Sic et coram eo, et quasi nihilum, et inane repu-
tatum ei; [Isaia 40. V. 17.] quod Mare Cuiusvis

^{Creaturae}
Cujusvis satisfactio n̄ pot. ēē offensa equalis.

Obijciat ^{q̄o}. Quodlibet finitum alio finito Compensari, et
— exequari potest, x

x atque injuria Deo per peccatum illata ē aliquid finitum, sicut
et ipsum peccatum, sicut oīa peccata essent equalia, cum in
infinito n̄ sit majus, et minus: q̄o. Injuriam Deo per peccatum
factam compensare pot. mera Creatura satisfactio.

R. Duplicem a Theologis offēxi expedienda hujus difficultas
est expedienda rationem alii minorem negant, quia peccatum
non mortale, prout ē offensa Dei, infinitum ēē contendunt gra-
vitatis, quia offensa iniquitatē estimat ad dignitatem personae, quae offē-
ditur, cum q̄o infinita sit Dei dignitas, et ipsa in peccatum ven-
dit undat gravitas infinita; si obijciat, oīa peccata fore equalia,
proponunt peccata ēē equalia, quae quā parte infinitatem et
majestatem Dei offēsi contrahunt, siue gratenim, siue personalit
injuria Dei, quia oīa eandem personam infinitam ledunt.
sed ēē in equalia ex alia parte, quā n̄ sit infinitas, scilicet q̄d n̄
eandem sit, singuli q̄d violatū praecepti gravitas, nec eandem mentis
deliberatis, voluntatis, propensio, subjecta materia illis quibus
auget, et minuit peccatum malitia et gravitas.

Alius vō minus arde hōc responso, gravior quidem cōpensatio
ingrunt, quā si dignior sit persona lapsa, sed illi n̄ accipiunt
dum ē de aequata proportionē, quasi injuria Deo facta
gravitas salidem gravibus superet injuriam homini illatam,
pot. gravibus Deus hominem superet, aut quasi totidem sint,
in injuria gradus gravitatis, quod sit dignitatis in persona
offensa, aliq̄uando peccatum veniale esset infinitum quatenus ē
offensa Dei infiniti; praeter ea tantus fuit — Itē Satisfactio

At satisfactio valde, ut injuriam Deo pro peccatum
 itatam & solum compensaverit sed etiam longe superane
 rit, atque si nec injuria dicat infinita, eam superari n
 potuit At satisfactio. Propter.

५९.

R. D. M. Finibus Compensari, et ~~a~~ aequari potest per aliud
 finem quod
 sic innumera peccata venialia unquam unius peccati mortalis
 malitiam efficiunt, quia s^c ordinis longe inferioris.

Porro inquit, quoniam injuria per peccatum illata, non habet proprie infinitam, in Supremum tamen quodam ordine Constituitur, quam nulla mere Creatura satisfactio possit aequari. Quia sicut Suprema esset infinita Dei offensa dignitas, et Summa est persona satisfaciendi dignitas, vilis qua si cum Deo componitur, atque gravitas injuria Crescit, pro dignitate personae, quae offensa est, et vilis offendentis, contra vero Satisfactionis valor decrescit prout dignioris personae Aquis satisficit, et abjectior personae Satisfaciendi Condicio: 2o Injuria Deo per peccatum illata, licet non habeat ut infinita, tamen Constituitur in Supremo quodam injuriarum ordine, ad quem attingere non potest, quodlibet mere Creatura Satisfactio.

50

Obiit 2°. Actus charitatis perfecti aduade compensam
injuriam Deo per peccatum illatum, atq; merus homo pignus
modi Capax go pte injuriam. &c.

2. Argumentum istud fallam hypothesein involvit, scilicet ho-
minem lapsum potuisse sine gratia redemptionis actum per-
fecte Choroisatis elideret, qd proorsus falsum e, hominis enim
lapsi voluntas peccata vitiata, grandi vulnere lauciata
bonisq. sensibilibus illigata, in verum Dei amorem nunquam
prosumpit, nisi divina gratia sanet, et corroboret.

tantum qđ beneficium jam supōnit Deum jam Congrua
Satisfactione placatum.

Quæst. 5° Quid nam sit Causa efficiens Incarnationis? 51.

Solutio Trinitas: Conformiter dictis 142. oā enim Dei extrase
opera, soli Trinitati Communia sunt effectus. ^{dispositio} Potentia,
quæ Bonis personis convenit; atq; Incarnatio opus ē Dei,
extrase; liquiden Deus misit Filium suum factum ex Mater
ene. ad Galat. 4. v. 4. — In Scripturis tamen n̄ semel Spiritu
sui Sancto specialiter attribuit; cum enim ex Patre et filio
per utriusq; amorem procedat, ipse attribui solent bonitatis,
et Charitatis Dei, qđ hominis opera in quib; principem locum
obtinēt verbi Incarnatio.

Quæst. 6^a Quidnam sit Causa finalis Incarnationis? 52.
Est hominis lapsi redemptio, ut in Scripturis expressē legit;
venit filius hominis quodere et saluum facere, qđ perierat.
Luc. 19 v. 10. Christus Iesus venit in hunc mundum peccatores salvos facere.
1^a ad Timoth. 2. v. 15. quib; vix his deceptor filium Dei cam
ob Causam in terram descendisse, ut hominem peccato pēdi
sum liberaret. — Atque etiam illud in Psal. Corolla pluri
qđ Christus Dominus Adams n̄ peccante hanc vendidisset; id s̄
Patres intuent, cum unicam Incarnationis Causam, hominis
incarnationum assignant, quo s̄ Anthone videre ē

Dicit Scriptura docet, Christum n̄ venisse tantum modo, ut 53.
Redemptorem, s̄ etiam 1° ut Magistrum; Moysen vester
pater, unus ē Christus. Math. 23. v. 10. — Ut Pastorem: Ego
sum pater bonus Joann. 10 v. 11. — 3° Ut Legislatorem: unus
ē legislator. Jacobi 4. v. 12. — 4° Ut Mediatorem 1^a ad Timot.
2^a qđ n̄ sola Redemptio.

¶ Oportet enumerata causa totidem et redemptiois Confectoria
ad quod latam ad finem primariam spectabat Incarnatio:
venit quid enim Christus ut Magister, et Lux hominum, sed habi-
tandis in regione umbrae mortis. Venit ut Pastor, sed ad
providendum ovem quae perierat. Venit ut legislator, sed ad
legem provis hominum moribus et cupiditatibus obsecratam ite-
raturaret, venit ut iudicator, sed homines cum Deo in se recon-
cilians, ut ait Apostolus, quis autem non videat omnes illos titulos
Christi, et peccatum, et hominis redemptionem supponere.

Dissertatio Tertia

In quo situm est Incarnationis mysterium? Cum Incar-
natio nihil aliud sit, quam Divina simul, et humana natura
in una eademque illi persona Conjectio; quod mysterium istud
Complexit; persona scilicet Unitatem, et duas naturas
Coniunctas, quidem inter se, at simul distinctas, quod est Cetero
pertractandi ordine, agemus de unica Christi persona. 2° de
iplici illius natura. Caput Primum De unica Christi persona

64.

Quorundam quibus ab Hetericis impugnata fuerit persona
in Christo unitas? R. Nestorianis, quod pater fuit Nestorius,
qui anno 428° ad sedem Constantinopolitanam electus fuit.
Docuit 1° Inter utramque illi naturam, non esse propriam, et huc
patriam Coniunctionem, sed Moralem tantummodo, ita
verbum Divinum a Christo homine tanquam in templo habitaret,
non vero ita, ut ille Coniunctione humana exurgeret persona,
— 2° Nullam seipsa utriusque naturae in Christo proprietatem
Communione admittendam esse, adeo, ut accurate dici non
posset Deus mortuus passus. — 3^{io}. Deus esse in
Christo filios naturalem unum propter verbum, alterum adoptionem
scilicet hominem —

2to B. Virginem merito possum vocari Deiparam sive Deitellam
hominem trem, ut pote quod Deum verbum & Cognoverat, & Deum
hominem duntaxat, in quo Deus Verbum inhabitaverat. Quia
Cum ipse auctor dammati in Concilio Ephesino Anno 431. quod
fuit generale tertium.

anores 20. An demonstravit unicam esse in illis personam?
 Q. Ex scripturis id merito probatur, aptissime enim docent illam
 eundemque illum esse Deum simul et hominem: et quibus illi
 Christus secundum carnem qui est super omnia Deus. ad Rom. 9. v. 5.
 atque illi et unus idem, non potest esse simul Deus et homo, quia
 unica. sed in ipso persona. — Proterea de isto hoc habet Apo-
 st. qui cum in forma Dei esset, non rapinam arbitratus est,
 esse se aequalem Deo, sed semetipsum exinanivit formam servi accipiens.
 1 ad Phil. 2. v. 6. Porro ibi unica est persona, ubi unus est idem
 simul et Deus, et homo, atque in illa persona sepe apostolo idem
 Deus et simul, et homo; quidem de eodem isto pronunciat cum esse
 in forma Dei, et aequalem Deo et formam servi, seu naturam
 humanam suscepisse, ergo —

Eadem ē Patrum doctrina. Christus Iesus inquit lan-
ctus Augustinus Dei Filius ē, et Deus et homo. ---
Deus, quia Dei verbum, homo autem, quia in unitatem persona
accepit verbo anima rationalis, et caro. Epiphanius (C. 25.) ---
Anima et caro. Verbum vero Dei inquit idem Doctor, Una
Persona et unus filius ē. Tractatu 24° in Joannem.

Officiis ¹⁰ Christus humanitatem suam Templum appellat, Matthei 21
inquit Templum hoc et in diebus ³⁰ et abbas illud, Joannis 2. v. 19.
atque inter Deum et Templum, ³⁰ et inter dicit Unio hypostatica,
ita ut in eandem personam Creant, quod idem dicendum e de Deo
Deo, quod de humanitatem.

De D.M. Humanitatem suam Templum apellat. In generali quadam ratione
ne coney, sensati n̄ itaqz, Xpi humanitatem suam Templum
apellat, humani sensu n̄ intelligendum, quasi Deus sit in huma-
nitate Xpi n̄ nisi moraliter ut in alijs templis respiciat; Sed
humanitas Xpi speciali quadam ratione templum nuncupat,
quia scilicet in ipso inhabitat omnipotens divinitas. De para-
titis. Colof. 2. v. 9. Sci quia Deus unum quid factus ē cum homine
per suam cum natura humana conjunctionem hypostaticam.

7. Objectiones 2^a. Humanitas Xpi suam n̄ amittit substantiam
et personam. Responsum. Xpi ē nulli persona alia qz. v. b. et alia
homini. R. N. A. Persona ē substantia rationalis, totalis,
ultimus completus, sui prius, et quē n̄ p̄iungit alteri, a quo p̄ficiat;
atque humanitas Xpi per suam cum verbo conjunctionem
hypostaticam desinit ē sui prius, sed idem a verbo p̄fici. et
p̄ficiat qz suam amittit personam.

58. In habitu humanitas Xpi perfecta ē, et integra, atque totalis
n̄ ē, si sua exerceat sufficiens qz eandem mittit.

R. N. M. licet enim humanitas Xpi sua plenitudine sit de-
clara omnia perfectiones nullā sui parte amittit, nec
quod ipse de ē, qz sit in ceteris hominibus si peccatum
et hypostases exīas, nec tibi fingo personam
quodam ē perfectionem substantiam et enim persona
rationem habet et sola negatione conjunctionis cum altera
natura, quae p̄ficiat; porro amittit negatio dici n̄ p̄fecta
dicitur.

59. Quaeritur si An Beata Maria vere sit Dei para sive dei
matr. Responsum. Ita docet Scriptura. Angelus Mariam sic alloquitur;
qz nascetur ex te sanctum, vocabitur filius Dei. Luc. 1. v. 35.
eandem sic compellit Elizabeth. Unde hoc mihi ut veniat
mater Dni mei ad me, ibidem v. 43. — omittit Deus

~~Pater~~ ~~in~~ Confessio. Misit Deus filium suum factum ex ma-
liere ad galat. 4.º. 24. Inag. B. V. Maria sepe Scriptura Mater
e filii Dei, qui ex ea natus. Dicitur. Atqui filius Dei, vere
e Deus, ut demonstratum in tractatu De deo Trino, 6.º. Beata
V. Maria vere e Mater Dei. — Hinc S. Pater ipsi titu-
lum Deiparae deservit verbis attribuit Dionysius Alexan-
dri Paulum apostolum sic alloquitur: quomodo ait tu
hominem esse creatum illum et verum eum incarnatum
ex Sancta Virgine, et Dea para Maria? 1.º. Tomo 1.º. Conf.
Lab. pag. 884. Si quis aut Gregor. Nazianze. Mariam Dei-
param non credit extra Divinitatem e. Oratio 51.º.

Officiis 1.º. Quod divinitatem non genuit Dei genitricem dici
non potest, atqui B. Virgo Divinitatem non genuit, 6.º. 11.

R. N. M. Cur enim Mulier vulgaris merito censetur aliamque
vulgarem Mater, licet aliquam Nobilitatem illam hominis
partem non genuerit? Respondeo, quia ex ea, et in ipsius utero
formatum e Corpus, cum anima hypostatice conjunctum,
pariter igitur Beata V. Mater Dei tam ob causam vere dicitur
quod e ea et in ipsius utero formatum fuerit Corpus, a verbo Divino
in personae unitatem assumptum, statim atque conceptum fuit,
ipsam quamvis Divinitatem non genuerit.

Officiis 2.º. Christophorus ipsi annuntiantibus, fratres ad se Ma-
trem et Fratres suos sic increpans respondit: quid e Ma-
ter mea, et qui s. Fratres mei? Math. 12.º. 48. 6.º. Beate
ipse Deus noster tibi e Mater.

R. N. Conf. nam cum non spectant illi verba ut matrem
sibi Matrem esse significet; 1.º. ut ostendat De obcu-
ris ministeriis a Deo Patre sibi impositis. 2.º. magis e Soli-
cium, quam de Maternis affectibus. 2.º.

ut doceat

1838. mense July. Descripta. in Viduagry.

Nepoli in Crypta Datum Benedictorum -
inventum & in lamina Cuprea post bellum Con-
tra Carbonarios initum Sequens profagium.

1° 1844. Extraordinaria aenis mutatio, quam -
magna exundatio sequetur.

2° 1844 Galli inconstantes sedabuntur.

3^{io} 1848 Europa Principes unum sentient.

4° 1822. In 3bus Europa partibus maxima bello.

5° 1824. Europa populi a suis Principibus in perpe-

6° 1824. Europa populi a suis Principibus in perpe-
Culionem Constituentur.

7° 1829. Capita Coronata in Europa Contrari-

8° 1833. Nullum Caput Coronatum in Europa.

9° 1835. Consurget magnus Dux ex Sanguine

10 1840. Europa populi Magnam Ducem,
magna Capita Coronata Constituent, et

Galli eundem ad Paxifios devinent.

11° 1845. Nullus Pastor, nullus Pontifex.

12° 1860. Pax, et tranquillitas in toto orbe.

13° 1884. Magnus Dux in Europa Consurget.

14° 1890. Fideles unum Deum agnoscant.

15° 1899. Lux extinguetur, unum ovile
et unus Pastor.

40. B. Virginis merito propterea vocari Deiparam, Sive
Dei, ut pote quia Deum verbum in se habuit, sed etiam
hominem duntaxat, in quo Deus verbum inhabitavit, qui
est et cum ipso auctore dammati si in Concilio Epheso anno
431. quod fuit generale vi
In 22 An demonstrari possit unicum esse in 110 ^{manu} 110
In Scripturis id merito probatur: aptissimi enim docent
unum, eundemque 110 esse Deum simul et hominem. Ex 110
1. Israelitis: et 110 secundum carnem, qui est super omnia
Deus. Ad Rom. 9. 9: alqui unus et idem 110 est simul
et Deus et homo, quia quoniam unica sit in ipso persona,
preterea de 110 hoc habet scriptum: qui cum in forma Dei
esset, non rapinam arbitratus est, esse se equalem se Deo, sed
semel ipsum se exinanivit formam servi accipiens, ad
Philippens. 2. 4. 6. Porro ibi unica est persona, ubi unus idem
et simul est Deus et homo, alqui in 110 persona tepe
Apostolo idem Deus est simul et homo; Siquidem de eo
idem 110 pronunciat cum et in forma Dei, et equalem
Deo, et formam servi, seu humanam naturam suscep-
isse; 10. — Eadem est Patrum doctrina: 110 Deus
inquit August. Dei filius est et Deus, et homo — — —
Deus, quia Dei verbum, homo autem, quia in unitatem
personam accepit verbum animam rationalem, et Caro. 1.
Catechismus C. 35. — Anima et Caro illi cum verbo
Dei inquit non doctores una persona est, unus 110 est. Item 11.
in Doctr. Officij 12. Unus humanitatem suam templum appellat 56
soluite hoc inquit et in 110
apti inter Deum et Deplum non incedit unio hypostatice,
ita, ut in eandem creatur personam; 10 idem dicendum est
de verbo Deo quo ad humanitatem.

20. Ut doceat Cognationem. Cum eo spirituale quod in Dei mandatis
et observatione vita est, et in gratia sanctificante, qua felici Dei,
et fratres. Iti efficiuntur, longe anteporandam est Cognationem
quam secundum Carnem Maria ipsa cum eo habuit, quae propter
statim manus ad Discipulos extendens, et Iti inquit mater
mea, et Fratres mei, quicumque illum enim faciens voluntatem
Patris mei qui in Caelis est, ipse meus frater, et Doxor et Mater
ibidem N. 49. Caput Edrum. De Phili Iti Natura

Caput hoc duos articulos complexit; in 10. agit de duabus
in Iti naturis in genere, in 20. autem de natura humana specia-
tim, liquident de Iti Natura divina tum superius N. 38 actum
est ubi divinitatem Iti asseruimus tunc in tractatu de Deo
tertio amplius agit. Articulus Primus. De duabus generatim Iti
naturis

52.

Quam Iti natura impugnata fuerit?
A. Eutiches enim Presbyter Constantinopolitano, qui circa
annum 448 anni rationis huius dogmaticis discessit, docuit 2as
quidem ante conjunctionem hypostaticam fuisse in Iti Naturas
divinam et humanam; post illam vero conjunctionem unam tantum
expressisse in Iti Naturam, sive quia humana natura in divinam
conversa est, et ab ea penitus absorpta, sive quia ex duabus naturis
confusis, et per mixtum, alia 3ia conflata est a prioribus duabus
disposita.

63.

Inter 20. Utrum vero in Iti inconfusa natura divina et humana?
A. Sunt omnino, quod Scriptura demonstrat, nam 10. Deus
erat verbum et verbum caro factum est, et habitabile
in nobis Ioan 10 atque hic aperte exprimentur duas naturas di-
versas scilicet natura verbi divina, quod appellat Deus designat
et quod verbum indit, ut inter homines habitaret.
20. et huius cum informis Dei esset, semet ipsum coinnavit
formam sibi accipiens ad Philip. 2. 8. atque forma

atque forma Dei et forma servi in eodem isto conciliari
nequeunt, nisi ratione duplicis naturae divinae et humanae.

3^{io}. In isto una natura ex duobus non aliter dici potest, quam si aut
conversio unius in alteram aut unius ab altero, aut cum tem-
peratio duarum naturarum in tertiam admittatur; atque repugnat
se ut ~~ut~~ de eodem necessario fiat contingens, ~~fiat contingens~~, v. de
Contingente in necessario. 2° ab opposito illa non aliter intel-
ligi potest, quam quod unius proprietates in altera recipiantur, et
illi comixti ut ut jam nec sepe prodeant, atque humanas ~~et~~ inter
Dei naturam simplicissimam recipi, aut infinitis divinis per-
fectionibus illis praevaleat. 3^{io}. ubi contemplatione duos ~~duos~~ consti-
tum, e duobus tanquam partibus fit compositio; atque na-
turam divinam ⁱⁿ partem partem fieri non posse, id eo patet, quod
in Deo summa inde confluent majus aliquid foret, cum solum
majus sit sua parte; quod &c. — Denique

2° Concilii Generalis Calcedonensis anno 451° adversus Eutiches
definit Unam eundemque istum in duabus naturis inconfuse
indivise, et inseparabiliter agnoscendum, nisi quomodo sublati
differentia naturali, propter unionem, magis quod salva
proprietate utriusque Naturae, et in unam personam, seu subli-
centiam concurrenda.

Obijciat. 1° Verba S. Ioannis in proba addata clare designant
Verbum Divinum in Carnem seu hominem transmutatum
fuisse, quod in isto sola humana natura fuit.

R. N. A. Nam solum designant humanam naturam assumptam
fuisse a verbo Divino per verba sua divina natura;
Aequidem repugnat Deum Verbum naturam rem mutari; quod
probatum est eisdem S. Ioannis verba potius adiecta, et
habitabit in nobis: quomodo enim habitabit in nobis, nisi
quia idem manens Carnem induit? — Verbum Carnem
dicimus factum ait Gregorius Magnus non emittendo quod
erat, sed suscipiendo, quod erat. L. Epist. II. Ep. 87^a

Obijcies 2° In Symbolo qd S. Athanasio tribuitur ita proficitur
Eclesia: Sicut anima rationalis, et Caro unus est homo, ita Deus
et homo unus est Christus, atqui ex anima rationali, et Carne exurgit
unica humana Natura, go etiam ex Conjunctione Divinitatis
cum Carne in Christo unica prodit Natura.

R. Consequenter et non confusam hoc Comparatio adhibet, tantum
quo ad personam unitatem, quemadmodum enim in homine
duo substantie unite sunt Corpus et anima unam personam
nam constituunt, ita in Christo Verbum Divinum humanitatem
ibi jungens, sua obliuio hypostasi hoc Compositum substantiale
Completi Eclesia namque duplicem naturam in Christo palam
proficitur, ut ex Concilio prolatato Calcedonensi clarum est

Obijcies 3^{io}. Sancti Patres in Christo naturarum Conjunctionem
mixturam nuncupant appellanti, go. S. Augustinus ait: In per-
sona Christi mixturam esse Dei, et hominis Ep. 137 ad Volpamum
atqui hoc loquendi ratio inuit ex duabus naturis simul per
mixtis unicam in Christo fieri Naturam; go.

R. NM. S. Patres quidem quondam nihil periculi fuit
Naturarum Conjunctionem ut intimam, et archivam in Christo Verbum
Naturarum Conjunctionem exprimerent; sed nunquam hanc loquendi
rationem usurparant, ad significandam utriusque Naturae
Conclusionem, Contra vero monuerunt, ista verba eo modo inteli-
genda esse, qui sit a se corporeas permissione alienus,
et salva utriusque Naturae integritate. S. Aug. recidit
naturarum Conjunctionem admittere, obijctis verbis subjungit
si tamen recedat audire a corporis consuetudine, qua
Solet 2. liquoris ita conficere, ut neutro vellet utilitatem
suam. / ibidem / sedem proinde mixtionem inleceverunt, quod
utriusque Naturae integritatem minime laderet; ut pote, quod
in sola hypostatica conficeret; in eo talem, sensu ditione
acceptam, — qua ut liquor, liquoris

liquori infusus, ut tringq natura commisceret.

Objungit 21° S. Cyrillus Alexandrinus Epist^{am} 1^{am} ad Successum
dicit: Pater unione naturas alteram ab altera dividimus
sed a seorsim. — Unam naturam Dei verbi incarnatam
q^{uod} Unam tantum agnovit S. Cyrillus.

P. N. Conf. Apyrally aperit unam naturam Dei incarnatam
qd' ad se invicem non excludit in illo dupliciter, imo eam sta-
bili, cum pater Coeternus seu humorem Naturam assumptam
etiam Naturam Dei verbi per se servasse aperte minime

In probis. id est. Pater periphrasice exprimit hunc sensum
dicent: Post Unionem Naturarum alteram ab altera non dividimus.
ad duas naturas distinctionem. Negat. Consequenter.

R. C. Scopus Paneti Patrie Contra Nestorium Contra falsam
 naturalem solum unionem, quam afferebat Nestorius et hypotheticam
adstruere, sensus proinde ē: post Conjunctionem
 hypotheticam illas naturas nō esse dividendas, et ita Considerandas,
 ac si illa unio hypothetica illas Conjungeret, Sed respice unitas
 esse exprimandas, — qd̄ liquet ex eisdem verbis ad Nestorium
 quoniam naturae sint distinctae, vera tamen Unionē Cocientes Unum
 nobis Altum effecerunt, nō quo naturas differentia propter unionem
 sublata sit; Verum qd̄ divinitas et humanitas cetera gradam inef-
 fabiliq; Conjunctione in una persona Unum nobis Idem Altum,
 et filium Constituerint. Epist. 1^a ad Successorem.

Obijiciunt S^o. In N^{ro} unica est persona; ergo etiam una natura.
A.M.C. Probet. Personalitas in rationalibus pertinet ad essentiam
tiam natura simplicem entis rationalis, negreant poni etiam
religiosa essentialia. Sen sola natura; nam essentia vel, ut sunt
mutabilitas, ita etiam essentialia ab invicem sunt inseparabilia.
salva essentia, qd. in N^{ro} Unica est persona, etiam una
natura. P.P.M. Personalitas aliqua in rationali-
libus pertinet ad essentiam naturae. C.M. Sen p^a, propria
pertinet ad essentiam. R.M. C.M. n.c. Ad

Ita essentiam naturae rationalis pertinet quidem aliqua perso-
nalitas, quae subsistat. Cum quolibet Substantia Completa
debeat necessario habere Certum quempian existendi modum,
quo redeat sui iuris, et alteri incommunicabilis; Sicut enim
et esset Completa, et non esset Completa, quod repugnat;
verum ad eam naturam rationalis, non pertinet, ut propria
Semper subsistat personalitate, illud enim complementum,
seu Substantia, et Subsistentia, et Certus existendi modus,
quo natura rationalis, redit alteri incommunicabilis, potest
provenire non ex propria essentia vi, sed ex potentia, et
natura nobiliori. Si cum ea jungatur. Sic Completa reddi.
ut defacto Humanitas juncta verbo, utpote natura
verbi divina et incomparabili per nobiliorum
Complementum ab ea mutatur, et a sua natura: nihil
proinde quod obijciunt et probat pro natura in isto uni-
tate.

Articulus 2us De humanae huius naturae.

Cum natura humana duabus constet partibus, Corpore minime
de utraque loquimur dicendum est.

Quamvis. Utrum ^{et} ^{Primum} ^{utrum} ^{et} ^{solidum} ^{Corpus}
a se invicem sit? ^{utrum} ^{et} ^{solidum} ^{Corpus}
Nota. Vnde Haezelius circa Corpus huius ex se i. Simon
Magus Cedro &c. Doceantur huius Corpus non fuisse Carneum,
sed agnoscant sanctum, et fantasticum, hoc Separantur Manichei
et Priscillianis. — Valentini autem et Apollinarius,
et Apollis asserunt Corpus huius clausum fuisse
ex Materia Aerea, et Sydena, et per uterum virginis tan-
quam per Canalem transmissum.

St. Christus habuit verum, et solidum Corpus, non
Creditum et cum nasciturum, et Abraham, Isaac, et
Jacob, et tribu et familia David Gens 49. atque iacob
habet et solidum Corpus, quale ipsi habuerunt, Gene
xani potest.

2°. Itaqz circumcise dicitur. 2 V. 21. Crecebat. ibidem V. 24.
epuruit. Matth. 4. V. 2. Revertit Joannis 19 V. 28. Fatigatus e Joanne
4. V. 6. Proximus. Matth. 8. V. 24. Atqui hoc emblematici corpo-
ri n^o convenient. — 3°. Per exemplum e, qd Itaqz pass
resurrectionis plenissima credentibz discipulis reposuit: vide-
te manus meas, et pedes meos, quia Ego ipse sum; palpare, et inde
scire quia spiritus Car nem et ossa n^o habent, sicut me videtis.
habere. Luc. 24. V. 34.

Obijci 1°. Paul. ait: Nos hoc tempore neminem no-
vimus secundum Car nem, et si. Cognovimus secundum Car-
nem istum, sed illo ex ore, qd Itaqz habuerit veram Car nem,
q^o. — 2°. 1°. M. Sensus enim e et si olim gloriabaz istum
Carnali generatione cecidimus, et ex eo mecum genere, nunc
jam istum tantum nosco secundum spiritum, hoc e ut Aucto-
rem gratia, et salutis.

Obijci 2°. Idem Apostolus dicit de isto: Semel ipsum in excima
vivit, formam servi accipiens,
atque hoc doctrina apparet in isto Corpus respondit. q^o 1° M.
Nam similitudo illa si phantastica e, sed specifica, ex pri-
mum veritatem humanam naturam in isto, sicut Adam dicit
genisse Sethum, de imaginem, et similitudinem suam
Genes. 5. V. 3. hoc e filium, sibi v^o hominem similem, ad eog-
nitionem habitum inventus ut homo: Significat Deum verum de
qualum Patri ab eterno juxta speciem oculis subjectam,
agnitum ee hominem in tempore, n^o utiqz in aliqua umbratili
Carne, quia n^o sic eet homo sed in Carne vera.

In prob. Idem dicit filium Dei missum in similitudinem
Car nis, peccati, in similitudinem Rom. 8. V. 3.
aliquid Itaqz n^o a se umpsit Car nem peccati, sed tantum ap-
parentem, q^o illa etiam similitudo Carnis humanae, n^o est nisi
apparentia.

De Conf.

[illegible]

74. Inquit. Num corpus illi et Beata Virgine genitum fuerit?
R. Illud ex Beata Virgine Corpus unum sumptis; ab ea enim
illud habuit suum Corpus ex quo Conceptus, natus, et genitus ē;
atque illud sepe Scriptura ex Beata Virgine Maria Conceptus,
natus et genitus ē. Ecce inquit Angelus conripies in utero,
et paries filium, et vocabis nomen eius Iesum. Luca 10. 31.
— Jacob autem genuit Joseph virum Mariæ, de qua natus est Christus
qui vocatur illius. Mathe 16. v. 18. Jo. 9c

75 Obtingit. Itaque homo, de Coelo Conceptus, & unitus
17. 90 Corpus illi n. e. ex Beata M. Virgine genitum.
Be. M. Consi. Nam in predicatibus Apostolo. De illo propter de
Coniunctam + humanam naturam, cuius sede/propria passim in
namque huius Coelum dicitur, aut propter humanam naturam nostra
quo ad substantiam Conspicuum, ut pene Coelestis, operari queat.
maxima post resurrectionem, ut pene Coelestis, operari queat.
Comunem / Mulierem n. Matrem

46. Officiis 2° Chrys B Virginum at Comorem Monasterium
operavit: Mulier Eue Filia tunc / Idem 19. v. 26° go n' fuit
propria Mater. In affirmat dulci matris vocabulo, necam
Q. Chrys quidem hic affirmat dulci matris vocabulo,
Contrahere primarium, verum Confrimibz in locis, matris voca-
balund Beata Maria attribuit. Invenimus puerum cum
Maria matre ejus. Mathey 10. v. 11. Et ait, [Dignanti] perfere
eandem unanimiter in oratione cum mulieribus, et Maria
matre ejus. Actas 10. v. 11° go revera etiam Mater ejus erat.
Beata Maria, et ante partum, et in ipso partu,

77. confez. unanimes / ante 12. V. 1492 go revista unanim.
matr. sup. / ante 12. V. 1492 go revista unanim.
unone/32. Ante Beata Maria, el ante pordun, el in tylo pordun,
el pordun vigo fuerit. e. p. primo Maria

Maria ante partum, et in partu virgo fuit. Non lo-
quitur. Eae Virgo Concipiet, et pariet filium. Isaie 7. v. 14. qd
miraculum ad Peccatam Mariam, et utrum Spectare. Si te peccat
Evangelista hoc autem totum factum e, ut adimpletetur,
qd dictum e a Domino per Prophetam dicentem. Eae Virgo in
utero habebit, et pariet filium. Matth 1. v. 22.

Cum Maria de virginitate sua superciliata dixisset Angelo, quo
modo fiet istud quoniam virum non cognosco? respondit Ang.
spiritus sanctus superveniet in te, et virtus altissimi obumbrabit
tibi. Luc. 10 v 34. et 35. 68 Beata Maria sine viri consortio,
ex sola spiritus sancti virtute altum concepit, et peperit, ac
proinde in ipso statu virgo fuit.

2°. Maria etiam post partum Virgo emanfit, nam be. 78
dicit Beata Maria ad Angelum; quomodo fiet istud: atqui
invenitur indicat Beata Maria se perpetuam Virginitatem
servasse, ut affirmat S. Angelus. In dicit quomodo sciet
istud nisi Deo virginem seantea concepit & exivit
nec Concil. Eumenod., ut Alcedonens. Constantinopolitani
& et aliorum hanc sententiam expresso docent. Quod vero
Contrarium ei Encom. magnam in sumam vocat Origenes.
Senilegium Apostrof. Epitanus blasphemiam. Helvidius autem
data opera Computabit Hyeronimus.

Obje^{ct} 10. Contra eam responsionem apud Math. dicitur: Ante
quam convenirent Moria, et Joseph in ^{interrogatione} ~~interrogatione~~ habebat de
spiritu Sancto. C. I. v. 18. — qd postea convenirent et conse-
ntirent particulari antequam, factum hic ostendit, ut volat
Hyperionius, si vō quis postea factum sit, hinc ad h. Doctores
antequam convenirent si requirit, qd postea convenirent
pluribus exemplis probatis si v. dicitur enim. Helvedius antequam
poenitentiam ageret, morte precepsus ē. nunquid inferri potest
Helvedio post mortem poenitentiam egisse. — plura simi-
lia apud Hyperionium.

Official Exp.

80.

Objec. 20. Ibidem de Joseph dicitur: et e cognoscebat eam, donec peperit filium suum primogenitum; qd eam postea cognovit, ut probat particula Donec. R. U Conf: Particula Donec apud Scriptores sacros n̄ semper significat rem, quæ antea facta n̄ fuit, postea contingere. Quod variis exemplis demonstrat Hieronymus. Sic de Corvo dicit n̄ revertebatur donec vicaret aliquid super terram Genes 8. v. 7. atqui inde n̄ sequitur Corvum post vicatam aquam ad Arcam rediisse, siquidem ad eam n̄ e revertebat: qd patet ex istis verbis n̄ cognoscebat eam donec peperit infans n̄ p̄t Joseph eam cognovisse.

81.

Instat. 10. Ibidem dicitur Maria peperisse filium suum primogenitum, qd habuit postea alios quos genitos.

R. U Conf: nam sensus est qd Maria neminem ante Christum genuerit: primo genitum in scriptura dicitur ois res, anteqm nemo natus e, qmvis sit unigenitus juxta illud Sanctifica mihi oim primogenitum Exodus 13. v. 2. Ubi etiam unigenita intelligunt.

82.

Instat. 20. Christus habuit fratres Math 13. v. 56. Nomen fratres ejus Jacobus et Joseph, et Simon et Judas: qd Maria alios fratres illum habuit filios.

R. U Conf: Nam scriptura sacra fratres appellat n̄ solum eos, qui ex ipsa parentibz nati s̄, sed etiam consanguineos. Sic quam Col n̄ fratres Abrahami sunt, sed filii fratris ejus Isaac, ipsi tamen dicit Abraham, qd nos fratres sumus Gen 13. v. 8.

83.

Instat. 10. Utrum Corpus Christi dicitur alijs communis naturæ infirmitatibus obnoxium fuerit? R. Sicut profecto: post jejunium enim 40 diebus spiritus Math 12. v. 28. fuit profecto: post jejunium enim 40 diebus spiritus Math 12. v. 28. —

40 v. 28. — I n̄ ille pendens dicit: Relio. Joan 8. v. 28. —
Satiatus ex itinere sedebat supra fontem: ibidem Act 1. v. 6. Christus passus e pro nobis id Petri 2. v. 22. Atqui famem, sitim, defatigatio solidem et humana naturæ infirmitates: qd eis obnoxium fuit Corpus Christi. — Sed nequaquam dicendum
d. profectus

Præfata Corporis humanæ imbecillitate, Aliud ea, ac
religiosos homines necessitate sustinuisse, ab hominibus pro
to Parentibus & tantum corporis propagatione sed et ad
visum id Crimine hereditate naturæ humanæ infirmitate,
ut veteris suplicium, necessitas inhorret; Alii autem ut
pote a peccato in immis eas libere suscepit; exceptis tamen
iis, qui ad peccatum impellunt homines.

831

Dicitur Dolores, et infirmitates & poena peccati, atque
multum fuit, aut et potuit in isto peccatum, quod nec dolor
aut infirmitas. Et. D. M. Sunt poena peccati, & proprii
aliam. Con. M. proprii.

Itaque Dolores, et infirmitates in nobis & quidem poena peccati
proprii, sive originalis, sive actualis, in isto autem fuerunt
poena peccati, scilicet hominis, cuius sponsorem se dedit,
ipse vulneratus est propter iniquitates nostras attribuitur et propter
victoria nostra. Psal. 53. v. 5. S. Z. De humana. Et anima. 835

Quæstio 101 An istius animam habuerit humanam? R.

Utiq. in scripturis apellatur, nunc homo, nunc filius hominis,
atque et homo perfectus inquit Augustinus, & anima Christi deficit.

Et 177. ad Dandam. — Propter istius esse de patre animam
meam pono pro omnibus meis. Ioan. 10. v. 15. — Ego pono animam
meam, ut iterum sumam eam. Ibidem v. 17. — Tristitia
anima mea usq. ad mortem. Math. 26. v. 28. atque anima illa,

qm istius sponte dimisit, quod tristitia fuit usq. ad mortem, &
alia et est, quæ humanæ. Divinitatem enim suam nunquam
dimisit, aut deposuit, nec in ipsam cadere potest. Tristitia

Dicitur Verbum Caro factum est, Ioan. 1. v. 14. & nulla
facta mentione animæ, quod eam verbum et assumptum sit.

Et. D. A. si nulla facta mentione explicita. Con. implicita
et. nam idem Evangelium clare docet Verbum incarnatum
sum verum hominem et humanam carnem assumptam
d. et quod implicita animam etiam intellexit.

847

Utrum anima in illo humana. propriam voluntatem et operationem habuerit, sive an, ipse fuerit in illo voluntas, et operatio, alia divina, alia humana?

Nota Paulo 7o Romi exonti et Corinthei, qui unam duntaxat in illo voluntatem, et operationem esse pp. Divinam esse docuerunt. Unde Monothelitis dictum est a 2bus vocibz græcis Monos unus et theleph voluntas. Hæresis ista circa annum 625 circa prodiit Caput in oriente magnam populum in Cæsariæ urbem concitavit, sed in Concilio Constantino politico anno 680 condemnata est.

Duplex omnino voluntas, et operatio agnoscenda est quia 1o id est triplura ac per se colligitur: verum tamen non mea sed tua voluntas fuit. In 2o. 212. — Non quæro voluntatem meam sed voluntatem eius, qui misit me Joan. 5o v. 30. — Descendit de Cælo, ut faciam voluntatem eius, qui misit me. Item in C. 8. v. 48. In illo proinde fuit voluntas distincta a voluntate Patris; alij hæc voluntas non alia esse putant, quam humana, siquidem voluntas divina eadem est in Patre, et Filio, quod in illo pater divinam quam etiam Monothelitis agnoscerunt, admittenda est etiam alia voluntas pp. humana. — 2o. Christus factus est obediens usque ad mortem, et per eam meritus est ad Phil. 2o v. 8. et 9. et imbecillitate iam in partibus Phil. et 2o v. 8. latere voluit Marc. 7o v. 24. Iam aliam passionis de peccatis est. Matth. 28o v. 39. alij Obsequia Capacitas meriti, et mercedis, ac ipsa imbecillitas divine actiones nullo, et a divina proficiat voluntate non possunt. — 3o. Natura rationalis habet in se principium operandi, quod in vi intelligendi situm est; et deo cuilibet naturæ rationali est ontiale est in religione, et velle; alij in illo 2o duæ perfectæ rationales naturæ 1o. 63. 1o. duæ voluntates, et duæ operationes.

Obijciat 1o. Ubi una est persona operans, ibi una est operatio: alij in illo una est persona, quod et una operatio.

nm

A. N.M. Nam persona licet unica, multiplicem habet operationem
si multiplicem naturam complectatur, Petrus, vg. quavis unica
sit persona, diversas tamen habet operationes, quia ex duplici
Substantia constat; Cogitat, quia gaudet et Anima rationali: ambu-
lat, quia Substantiam habet Corpoream. 91.

In talibus actionibus si supposito, seu personae, go ubi unica est
persona, ibi unica est actio.
R. P.A. Actiones supposito? St. Denominativae, id est tribuentes
supposito, ut toti Cuiusdam, go denominativae agens concedo, a elicitivae
id est eliciunt immediate a supposito per suam Substantiam Na et
Consequenter tribuentes actiones, et illa agere dicuntur, quia
men operanti per facultates, quae pertinent ad naturam, per
quam eliciuntur actiones, erunt operationes, quod est naturae; alibi
20. et in illo naturae go.

Obij. 20: Voluntas humana saepe voluntati Divinae repugnat,
alibi nil esse potuit in illo, quod voluntati Divinae repugnaret;
go D. M. in nobis Consequenter in illo N. Voluntas humana ex
natura sua non est voluntati Divinae rebellis, motus enim
quibus ad violandam legem Divinam impellimur, tripias sunt
Consequenter peccati, quia vitia sunt illi naturae. St. vg. pecc-
cone non potuit, nec proinde huiusmodi motibus se obnoxio. Sed
humana illius voluntas semper fuit voluntati Divinae consentiens.
ego inquit, quod placuit illi est. Patri facio semper Iacobi 20.

U. 20. Obij. 30. S. Dionysius a Libero de Divinis nominibus
dicit unam esse in illo Dei virilem actionem; go una
est in illo operatio. 92.

R. 10. Facinus ille a Monathelini corruptus est, quod ipsum
exprobravit illis Martinus in Concilio Laterano. Dionysius
enim scripsit novam, non vero Dei virilem actionem,
20. Aut si quis contendat a Dionysio vocem, unam
adhibendam fuisse; tunc dico unam dici illi actionem.

Hi actionem propterea, quia sicut 2^a natura in personalitate
verbi univertur, ita etiam actiones earum —
in verbi personalitate una, sive ut S. Cyrillus dicit. Cognate effi-
cimur in se tamen diversae s^t, quomodo modis s^t mel. naturae.

94. Pro attentionibus Nota 1^a quod quaedam actiones Christi sunt pura
a sola divinitate provenientes, est creatio, Confessio, oratio,
quia omnipotentia Dei etiam in quibusdam purae humanae,
propria, ut ep^{us}, potest, in filia ad Patrem oratio &c.
sed haec etiam propter personam divinam sibi attributam deo-
minative dici possunt divini, ita ut recte dici queat: Deus
ep^{us}, Concedit, mortuus est. In quibusdam mixtae, quae ab utraque
natura proveniunt, ut miraculosa refusio sanguinis et
lacrimarum, et haec vocantur graece Thandrice seu Dei viriles
95. 2^a Res actiones humane etiam naturales, et quae in nobis
indelibere s^t, fuerunt in Christo libere, ut pote, quae a
mixta divinitate gubernata s^t.

Differentia quarta. De Consecratione Incarnationis.

In consecratione Consecrationis sunt 1^a Satisfactio Christi. 2^a
Communicatio Diomedem, Dio. Tibuli, quibuslibet propter in-
consecrationem insignit. 3^a Dona, Virtutes, singulares, quibus
singulares verbi divini personarum naturae. 4^a Cultus
humanitati Christi debitus, quod in 5^a Capitulo exponemus.

Capitulum Primum. De Christi Satisfactione.

Hic dicitur exponenda. 1^a Anstus pro nobis vixit, et propter salutem
fecerit. 2^a Utrum pro otus s^t mortuus, Dio. Ca. quod dicitur mortuus
est. 3^a Quanta. In eadem sententia exponenda.

95. Nota. Satisfactionis et Salvatoris appellatio usurpant quidam
Proteriani, sed non in sensu Catholico: Nam primo Christum pro nobis
satisfecisse dicunt, sed eo sensu, quod debitor veniam
gratius

gratis obtinuerit, nō vō grati pretium delictis nostris Equale
Solvent. C. Etiam hanc vocationem nostram eam tantē ob causam
appellant qd doctrina, Consilio, exemplo, quam nobis exemplo
monstraverit, quā ad salutem elerant eos Duce, et raudem
eo, qd huius meritis quēquā ab aeterna damnatione liberaverit.

96.

Quaerit An deesse fuerit Xpm pro humano genere mori?
R. de necessitate hypothetica, non vero H. quia Deus nō deesset
qm dñi morte placare voluit, quare Apostolus de Altoribz
Quem proposuit Deus propitiationem per fidem in sanguine
ipsius, ad ostensionem iustitiae suae, propter remissionem
praecepsentium delictorū, ad Rom. 3. v. 25. alqui propositum
Deum ostendendi in remissionem omnium peccatorū iustitiam
exhibendi, propitiationem, in sanguine illi nō est eac, Deum
nolle secus peccatoribz reconciliari, quā per mortem illi,
qd Moritūm fuit pro salute hominū.

97.

Obij. 1^a In Scripturis Salus nostra Dei benignitati, et Cle-
mentia adscribit, inde hortat nos Apstl: Efferte —
in vicem benigni, misericordes, donantes invicem, sicut et
Deus donabit nobis. ad Eph. 4. v. 32. qd in donandis peccatis
nō morte illi, sed misericordia usus est.

R. D. A. Salus nostra Dei benignitati, et Clementia adscri-
bit, cum iustitia Coniuncta C. a iustitia Separata. N. itaq;
Sacrae literae de Economia salutis nostrae sic dispositam docent,
ut in eam misericordia, et veritas sibi obviaverint, iustitia
et pax se ostendat fuerint p. 84. v. 11. N. misericordia
Dei in humanum genus delator, cum longi hominis, et recti
erigere volentis, nascens motus. Si cum dilexit, ut filium
unigenitum daret Ioan. 3. v. 16. iustitiam elegerit
dare ad ostensionem iustitiae suae, Xpm propitiationem
proposuit, et dñm nobis peperit, nō peperit filio suo, sed
cum nostri causa tradidit. ad Rom. 8. v. 32. qd
iustitia, et misericordia emicant ex hominis reparatione.
S. Paulus et

S. Paul. etiam in exhortatione nobis objecta ait: Deum
donasti, sed in illo, ut intelligamus remissionem peccatorum,
si nos ipsi solum confidemus, qui nil ad eam contulimus,
et Domini puram liberalitatem Dei; alio. ad Aluum
refertur, cum nobis illam promittit; —

98. Objic. 2°. Deus potius et gratis remittit peccatum, q^o n^o
fuit illi necessaria mors.
R. P. Conf. q^o n^o fuit necesse animo absolute. C^ol. hypothetice
N. C. C^ol. enim absolute Deus gratis potius et remittit peccata,
populo tamen voluit, necessaria fuit mors illi, tum ad hoc
ut Dei iustitia sapientia, et bonitas, magis eluceant, tum
et in illo nobilissimum humilitatis, obedientis desiderii
virtutum exemplum habeamus; tum Deniq^{ue} quia aliter
nisi per Christum, n^{on} superet tam copiose et completa nostra.

99. Quæst. 3^{ia}. An illud in subeunda morte fuit ne liber?
R. Affirmative, illud enim de se ipso ait: Ego pono ani-
mam meam, — potestatem habes ponendi eam. —
Hoc mandatum accepi a Patre meo. Iacobi 10. v. 17. atque ubi
plena e agendi facultas, ibi tanta e agendi necessitas. — 2°.
Pater imposuit illi præceptum mortem subeundi; alio. præcepti
ratio supponit libertatem; quia necessario agentis, ubi imponi
p^{otest} præceptum. — 3^{ia}. Christus libere ascendit Hierosolimam
Matth. 20. v. 18 libere ascendit montem Olivæ; quo prod. ito.
rem cum Palæstina venturum noverat. Matth. 26. v. 30.
libere præcepit discipulis obviare, Blasphæmavit Cohen-
tem, itaque allegans inquit, q^o facta suo demonstravit
se libere.
100. Quæst. 4ta. In modo illud libere mortuus e, si mandatum
habuit moriendi? Ratio questionis e illa; quia ex
una parte liber n^{on} e alius nisi ita agat, ut possit
n^{on} agere, quo facto illud mandatum moriendi libere exe-
cutus e, quo observando abstinere n^{on} potuit, quia peccare
ne omnino n^{on} posset. —

ex altera parte

Ex altera parte, si ad meritum longius requiritur, ea
libertas, quae dicitur in imperiis, et quae sita est in potestate
agendi, non agendi, quae ratione mereri potuit, et
meritum subeundo, qui impositum est moriendi, potest
omittere non potuit. Praeceptum enim Divinis preceptis non obsequi,
nihil est aliud, quam potest potest, quod illo repugnat.
Multi in hoc modo solvendo statim et arguit. Nos vero
respondemus. Mandatum hoc dicitur a Patre illi datum
esse, et si dicitur mandatum, non est ejusmodi, quale hominibus
a Deo datum, nos enim cum nobis mandatum datum, illa ad
illam quod mandatum est faciendum stringimus ut in peccatum
incedamus, nisi illud faciamus. Ad vero Divina persona ea libe-
tate libera fuit, ut quae libera est Deus, et quam hoc moriendi
mandatum repiceret humanam naturam, tamen ne sit qui
dem hoc mandatum illius stringi potuit, liquet quod potest
Nulla autem alia persona est in Deo, nisi Divina, ergo hoc datum
datum, quod illud aliud fuit, quam placitum ipsius voluntatis,
et quod etiam ipsum Patri non aliud placere, quam si Deo
etiam placere, illius quod sibi ita erat mandatum fecit, atque
ita obediens fuit Patri, et quomodo illud non fecisset, tamen Pa-
trem non offendisset, qui moriendi praecipitur sua Subjectum
habuit voluntati, hinc dicit illius ad Petrum: An putas quia
non possum rogare Patrem meum, et et habebit modum
12^{am} legiones Angelorum. Matth. 26. v. 53. Itaque inposito Divino
etiam per naturam humanam agenti, si sit mandatum dari,
ubi autem nullum est mandatum, nulla est necessitas agendi, nec si
omittat ad e peccatum; et ubi nulla est necessitas agendi, ad e
necessaria libertas indifferenter ad meritum requiritur.

Inducit 10. An illius pro nobis meri, et proprie satisfecerit?
Satisfecit, quod innumera Sacra scriptura testimonia evincunt;
propterea filio non peperit, sed pro nobis obitus tradidit illum
ad Rom. 8. v. 32. Commendat autem Charitatem suam
Deus in nobis

Deus in nobis, quoniam adhuc peccatores essemus illis pro nobis mortuus est. Math.

Illis semel pro peccatis nostris mortuus est 1° Petri C. 3. v. 18. Pro illo pro nobis vere et proprie satisfecit, qui vice nostra traditus est et mortuus; atque illis ^{inquit} pro ea sepe vice nostra traditus, et mortuus est; particula enim pro ex scriptura est more, verum significat unius personam in alterius loco substitutionem. 2° Senfus clamat David: Absalon fili mi! quis mihi tribuet, ut ego moriar pro te, id est tui loco. 2° Regum 18. v. 33. go illis vere, et proprie pro nobis satisfecit.

102. Obijci 1° Deus in scripturis dicitur hominum peccata gratis remittere: iustificati gratia in gratiam ipsius ad Rom. 3. v. 24. go vere et proprie dicta non sunt illi satisfactis. Lauren 2° 1°. Licet enim illis pro nobis satisfecerit, merito sumum dici potest Deum peccata nostra gratis remittere; nam sumum et singularem dei donum est, quod illi vadem, et sponsorem nostrum constituerit, qui penas nobis debitas lucret.

103. Obijci 2° Pro ^{quod} iniquitate est innocentem pro reo penas dare: go fingi n^ota illi innocentem pro peccatoribus penas dedisse. Dei 1° Sponte, et legitime hoc non suscipiat. Dei 2° Si lubens et legitime ^{mentem} suscepit. 1° lubens et volens tangens vadem nostrum se obtulit, ut iustitia divina pro nobis pactum saluaret; oblatum est quia ipse voluit. Isaia 53. v. 4. Volenti autem refert iniuria. 2° Legitime ipso divino decreto constitutus fuit innocentium sponsor, ut eos Reclara exprobrat, posuit unus in eo iniquitatem omnium nostrum. Isaia 53. v. 6. go multo satisfactis ne nil est quod iustitiam offendant.

104. In patibulo 1° Deus mortem exegit et, ut peccatum peccator nostrorum gravissimum peccatum Indocet ipsi. Christi expiationem deceperit et sed hoc Regula est absurda: go mortem illi non sunt peccatum pro peccatis nostris. A. R. M.

Ag. NM. Deum enim ad id prohibet, punire peccatum, illud proinde
decurrere n. p. Non pugnat scire. Cum ejus sanctitate peccatum
permittere, cum alias hominum libertatem, quod quod in
se bona e, et ab optimis finet Dei per eam ablegand. de
Celsaria simul tollere deberet, nec propterea peccati auctor
dici p. Deum. Cum peccatum n. ex Dei permissione proveniat,
sed ex libera voluntatis abusa, proinde Deum filium suum
pro nostra redemptione in hunc mundum venisse decrevit, sed
et satisfactionem requirans, Verum, satisfactionem permittere tanto
decevit, manifestaciones suad perfectionum, misericordia
iussit, sapientia, quod in morte Christi Contemperatio mi
ne curat.

Quod si. Christus in morte satisfecit, n. opus eius, ut pro peccatis
nostri satisfactionem, acquiescent ad hoc venimus. Sed et Christus
pro nobis n. satisfecit. NM. Christus enim n. eo fine
pro nobis satisfecit, ut de peccatis et et otiosi. Satisfecit enim
consequamur, sed ut privati nostri satisfactio non praesumamus
et meritum conciliari, ois enim gloria nostra nullo e,
in quo meremur, inquit Patres. Unde, Sep. 144 de Obsequio
C. 5. Q. 1. An satisfactio Christi fuerit illata Deo n. p. 100
Squalis, aut etiam super abundans.

Ag. Fuit super abundans. n. sicut delictum, ita et donum
Si enim unius delictum, nulli nostrum, sed multo magis gratia Dei,
et donum in gratia, et omnis Dominus. Sed illi ad hanc. 8. v. 15
Ubi abundabit delictum, super abundavit gratia. Ibidem
C. 20. Et Ap. pati igitur gratia, et proinde satisfactio Christi
Cujus e fructus, major fuit delicto, et plus habuit virtutem
eius, ad redimendos homines, quam peccatum ad eos pendem
dos. Ubi illud fallunt erit, si satisfactio Christi a fuit
super abundans, Hinc insignia illa S. Chrysostomi verba:
Longe plura, quam debeamus, soluit Christus, et tanto plura,
quanto increasam pelagus ad stillam aquae collatam,
homilia 10. in Epist. ad Rom.

Officij. Actiones a natura finita procedentes n̄ possunt
ēē prelii, nisi finiti; atque actiones per quas a natura finita,
nimis ejus humilitate procedunt, q̄o eas prelium non possunt
ēē nisi finitum. — D. M. Sponsa finita vel C. P. infinite
et dignitate. N. Porro Satisfactioni prelium a persona digni-
tate vegetendum ē. N. Dem actus, prout a plebeo, v. p̄
cipe proficiscit, diversi et prelii, apud oēs judicant; atque
Persona illi infinite dignitate ē; q̄o humane nature actu
nisi prelium contulit infinitum, licet quo ad substantiam
spectale n̄ nisi mite fuerint.

In stabis. Persona Divina n̄ p̄ se ipsam demittere, q̄o nec infini-
tū naturā humanā actionib; prelium Confice. D. M. Persona
Divina n̄ potest se ipsam demittere in propria sua natura. Et in
humana natura, quam assumptit. N. Persona Divina n̄ p̄ se
quidam seorsim a natura humana sepe et
Persona Divina n̄ p̄ se potuit per humanam naturam
primere, ut satis patet; sed et potuit per humanam naturam
compi. sensu q̄ actiones, quib; natura humana, sepe demisit,
sint personae Divinae, ubi per naturam humanam ubi lo-
junctam hypo. patice operantib; duo sensu dicere n̄ dubitat.
Apostolus, verbi Divini personam ad montem usq; se ab-
jecisse, qui cum in forma Dei esset, humilavit semetipsum
factus obediens usq; ad mortem, ad Philipens. 2. 11. 6.

Obijciat. Satisfactioni illi aliquid de ē iuxta illud
Apostoli verba, ad impleas ea, quae de sunt passioni illi
in Coene mea, pro corpore ejus, q̄ d̄ electis ad Colosens. 1. 10
v. 24. q̄o illi Satisfactioni n̄ fuit d̄ qui valens, et Sufficiens,
multo minus superabundans. R. D. A. Satisfactioni
illi aliquid de ē ex parte Dei n̄ no p̄nd, quod affligenda,
et affligenda ut merita passioni illi nobis opti-
cent. C. A. aliquid de ē ex parte illi. Ex parte illi
perfecta sunt, et absoluta, ita ut ratione p̄vii
nihil nisi p̄d fuerit. Sed aliquid de ē ex parte hominis
ut Satisfactioni illi merendum ipsi applicet; ad obteni-
dam pro omni peccato veniam salutem eter. nam.
n̄ satis ē, q̄ illis pro debitis nostris plene satisfecerit;
Pro impex

Sec infirmitas requirit, ut satisfactionis illius pretium
nobis applicetur, quod fieri non potest, nisi corpus castigandus, et
in servitutem redigendo patientes. Et quodammodo
similes efficiamur.

Deinde Apostolus, quod de erant passioni. Et quo
ad illam applicationem in suo Corpore adimplebat, tam pro
se ipso, quam pro Ecclesia; pro se ipso quidem, cum susceptis
tot laboribus perpessus, tot Conflictationibus, et angustis
in gratiam Evangelii. Signum se probavit, Cui illi merita
Copiosius applicarentur pro Ecclesia, ut quatenus in Evangelio
predicationem, gentium Conversionem, impensis tot labo-
ribus effecit, ut populo antea infidelis illi meritis fuerint
participes.

Antiquus Christus, Utam illis pro ob-
mortalibus sit? Sancti, qui Beato 18° Ecclesiam, veta-

Calvinus, alii? Sancti, qui Beato 18° Ecclesiam, veta-

Antiquus Christus, Utam illis pro ob-

Pro obitu mortuus est enim Christus filium suum

in mundum, ut predicet mundum. Et ut salvet mundum per

ipsum. — Joann. 2. v. 18. — Quam pro obitu v. 6. — Si unus

pro obitu mortuus est, quod omnes mortui sunt. Et ad Corin. 1. c. 15.

Christus, Petrus qui dedit sedemptionem, et met ipsum pro

obitu 1° ad Timotheo 2. v. 6. — Et ipse est propitiatus pro

peccatis nostris, non pro nostris autem tantum. Sed etiam pro totius

mundi. 1^a Joann. 2. v. 2. — Quod iam late patet. Et non pro

Adami peccato. Constat enim etiam Patres.

Obiit. Christus pro nobis. Soli omnes mortui sunt, inquit

enim omnem nomine me designante. Soli prodestimati, et

ad qui omnem nomine me designante. Soli prodestimati, et

Ad D. M. Christus pro nobis. Soli omnes mortui sunt, inquit

115
Xpū pro obitu mortuum ē, id ē patrum illius et meritum
obitu singillatim etiam effective salutem conciliat. N. A. c. 11
— Xpū enim cōspici salifficentis pro merendo pro totius mundi pec-
catis; illa tamen salifficatio nobis perfecte applicat, p^{er} media
quodammodo a nobis commendat, cuius modi sūt p^{er} observatio
mandatorū, ut p^{er} argumentū sē. quod si a nobis nō ponatur, neq^{ue}
Xpī merita nobis plene et affective applicante.

A. Probatur. A. 117: Patrum de Primonia. In primis dicit Xpū p^{er} 115
suis vinctis for maledictionis omni in se supersedere voluit.
Ilt quia humero generi patet. Abhanc sup^{er} inquit: Deus
autem fuit filius suo, ut in d^{omi}no corpore suo humano honorificet.
atq^{ue} in eo corpore se ipsum offerret pro obitu oī lib^{er}et. oratione
3^a. Contra Ariam. — Gregor. Nazianzenus; Cum dixisset
Xpū pro obitu mortuum ē, addit: non exigui cuiusdam pec-
tis obitu d^{omi}no, nec ad exiguum tempus, sed totius mundi
vinctam inter moritura expatis. Oratione 42^a. — Ambrosius
ait: Veniss^{et} e d^{omi}no Iesum oī salvas facere; atq^{ue} de Patris
Augusti Julianum sic allegit: Hinc se exue, si potes, quo
unus pro obitu mortuus ē, et audet dicere nō oī mortuus, pro
quo mortuus ē Xpū, cum statim apostolus. Tamen p^{er}mat.
— Dicens: p^{er} oī mortui sūt. c. 2^a. op^{er}a imperfectiorū.
C. 117. — Item Cyrillus Alexand^{er} imp^{er}. Qui obitu de dignitate
p^{er}abat pro obitu mortuus p^{er} proprio sanguine humorum genū
et p^{er}avit. In Ep^{ist}. ad Mordech. Coptica ep^{ist}. — Leo Magnus Scas-
phernat. P^{er} noster peccati mortis de funder, sicut nullum
a reatu lib^{er}um reperit, ita lib^{er}andus obitu venit. Sermo 1°
de nativitate D^{omi}ni. 40 Sancti Patres docent Xpū pro totius
salute ita mortuum ē, ut obitu perfecte applicante merita
Xpī p^{er}inde contrarium ad p^{er}venire pugnat cum se primonia
S. Patrum. R. C. A. N. C. Sensus enim sanctos Patrum idem ē,
quem in superiore responsione dedimus: scilicet pro obitu
et singulis sufficiens meritum p^{er}paratum, et Deo Patri
oblatum ē a Xpō, si homines nō negligant ea, quae p^{er} p^{er}pa-
tor meritos participes ēe possunt, alibi enim S. Patres
clare docent nō obitu applicari ita Xpī merita, ut salventi:
sic Sanctus Iustinus: Ex virgine homo factus,
p^{er} eod

Se u fraude, & vi Corpus Deu ad istos pedes aufici possit;
sed Deus propter se hanc eorum ~~vultu~~ ^{vultu} indigne dicit
rebat in finem longe alium, ut videlicet resurrectionis
veritas inde magis claresceret.

Descensus ad Inferos.
Epiphania subiungit in Symbolo, quod Apostolus et tradit.

Antiphona de Descensu Christi ad Inferos.
Comine inferos locum animarum designari, constat e
Catholica doctrina ex illo: Et derelinque animam meam
in inferno. psal. 15. v. 10. Sed An hic locus significat Patrum
in Purgatorii, aut locum damnatorum, cum a Catholicis pignat.
Calvinus. In p. 2. C. 15. Cum plerique Lutherani per Descensum
Christi ad inferos intelligit Christum inferos roles; quas Christus post
mortem suam cum damnatis in inferno sustinuit; Secunda
hæc opinio — rejecta voce Christi in Cruce prolata: Consummatus
est qua cruce post mortem, et sepulturem Christum nullus
et finis perferendus.

Antiphona in C. 27. Matthei per Descensum Christi ad inferos
Epiphania denotari vult; sed perperam; quia arbitrandum
non est in Symbolo tam brevi, eundem articulum bis poni; neq. arti-
culus Christi prioris explicatio dici potest; cum posterior sit prioris obli-
vionis. Denique in Scriptura per infernum non intelligi sepulturem patet
ex verbis Iacobi Josephum lugentis: Descendem ad filium meum
lugentem in infernum. gen. 37. v. 35. An locum deceptaculo animæ,
et sepulchro corporis quod a fera pessima devoratum creditur,
intelligi debet. Rectius ergo his improbabilibus doctrinis rejectis, sequitur
Christum descendisse ad locum, qui cum Abraham dicitur. Luc. 16. v. 22.
Passim vero apelatur limbus, in quo ante Christi Domini adventum
viam animæ nulla peccati labe inquirata detinebatur;
et condum enim ad Apostolum erat propalatus paulo via,
et habereos gen. 1. 8. videat Catechismus, scriptum Iude
de hoc Symbolo.

Refunctio.

Refurrectio e primorum fund amentum Christiane Religionis.
Conim. Alii n. repperit, manifeste i. casto nostra, manifeste
et fidei nostra, inquit, Apostoli. ^{Ad Cor. 11. 14. 15.} Alii quippe
unde divina sua missione fidem tibi haberi vellet, id est tibi
ad resurrectionem suam provocavit. Math. 12. 18. Si itaq. n.
refurrexisset et, aut sanatus, aut perturbata mentis homo, aut
deceptor fuisset. At Certum e. resurrexisset illud, hoc enim
imprimis ex testimoniis Apostolorum, quos testes Coarctos, oculatos,
n. facile credulos videres, et Confitebantur fuisse in tractatu
de Religionis demonstratione, aperte Confessi. — Deinde si falsa
fuerunt, que predicaverunt Apostoli de resurrectione Christi, Cui
sineorum falsi eos n. condunt, qui facillimum fuisset et idcirco
tum Coarctos, publice conspicuum exhibere. et aut si
Apostoli domum invicere Coarctos dormiente Custodia, quare
Apostoli, ob violationem sigilli, aut Custodis, ob suam negli-
gentiam n. si parati. et vicinorum prout e. ipsum, inordinum
etiam de resurrectione convictum fuisset, unde Constat, ut
multi ex sacerdotibus, sine ulla praeclara dixerint, et perorasse
et gamaliel coram Co. 1. 134.
ut pro Apostolis actos 1. 134.

Ascensio in Coelum. &

[illegible]

Communicationem excludebant, nec fieri poterant Deum
dici naturam, passum, mortuum, — Altes quod iudaei Lutherani
qui Idiomatum Communicationem etiam abstracto propugnant;
Sicilicet: existimant aliquas naturae Divinae proprietates in
naturam illi humanam fuisse transfusas, v.g. Inconsutabilitatem,
ita ut natura humana illi dicenda sit et ubique, qui post
Lutherum insulam hanc opinionem definire Ubiquista
appellati sūt.

122. Inquestio 20. Utrum in Illo admittenda sit vera Communica-
tio Idiomatum in Concreto?
R. Admittenda ē, quia Scriptura passim Illo homini pro-
buit, quae Dei sūt, et Illo Deo adscribit, quae homini pro-
pria sunt. — Certe sicut: nemo ascendit in Coelum,
nisi qui descendit de Coelo filius hominis, qui ē in Coelo.
Ioan. 3. v. 13. Ibi de Illo homine asserit, eum et inter se egere,
et simul ēē in Coelo, quod soli Deo proprium ē. — R. de Illo
sicut habet Apostolus: In hoc cognoscimus Charitatem Dei, quae
quoniam ille animam suam pro nobis posuit. 1. Ioan. 3. v. 16.
atque ibi Scriptura Illo Deo mortem attribuit, quae soli
homini convenit; quod Scriptura veram admittit in Illo Deo
verbum Communicationis in Concreto; hinc recte dicitur de Illo
Deo ē homo, homo ē Deus; ratio ē; quia Natura nempe
Concreto expressa, v.g. homo nō accipit pro natura propria sed
pro persona, quae naturam humanam assumpsit; ita ut illa
propositio homo ē Deus: ad ipsam revocet; persona, quae
habet humanitatem, habet etiam divinitatem.

123. Inquestio 21. Utrum admittenda sit in Illo Idiomatum Commu-
nicatio in abstracto?
R. Non ē admittenda, quia licet et natura Divina, et
humana unicam in Illo efficiant, illae tamen proprie-
tates de se invicem in abstractu affirmari nō possunt.
v.g. si dici nō potest divinitas, est mortalitas humanitas
et immensa, et ubique praesens. D. habet
exemplo

exemplo hominis, quivis anima, et corpus ^{in homine} + unicum constituit
aut personam anima tamen et corpus, in suis proprietatibus de se
invicem in abstracto pro ditione requirunt, quia enim dixerit.
Corpus e rationale, anima e corporea, ambulat, sed et
Ratio e, quia his abstractis: Divinitas, humanitas vbi natura
Divina, et humana exprimentur, et quidem ab eo conforma
Subjecto, seu sub persona vbi spectant; atqui et natura
proprae distincta, vbi conforma a persona vbi spectat, n. po
tunt de se invicem affixari: sic nefas est dicere: Divi
nitas e humanitas, v humanitas e Divinitas e motus Divinitas.

Regula quae prius se observanda.

Ubi ab idiomatum Communicatione quod accuratissimam
sermonis diligentiam postulat, offereor praemovere, plurimas
Theologi regulas, praecipuas tantum, a quibus Calende perveni
re subijciemus. 1°. Nomina abstracta quae naturam

Divinam v ipsius proprietates expriment, de vbi persona
affixari possunt, n. autem abstracta, quae naturam humanam
nam, v ipsius proprietates exhibent, sic recte dici possunt:
Persona vbi e Divinitas, ita rectissime dicesse: Persona
vbi e mortalitas. Ratio e, quod persona vbi live verbi e qui
idem cum natura Divina, illius attributis, n. v. cum natura
humana licet eam assumpserit.

II. Nomina abstracta vbius naturae de alterius nomi
ne affixare n. debent. Sic dici n. pt. Divinitas, et huma
nitas. Idem locum habet etiam cum una ex illis naturis
nomine Concreto exprimitur; male enim diceretur Divinitas
e homo. Ratio e: quod amba naturae, per Conjunctionem
Hypotheticam a Confundantur et distinctae semper mane
ant, atq. Simul Confundentur, si nomina abstracta
vbius naturae de altera affixarentur, ut v. Divinitas,
et humanitas.

132. Q. Filius est Dei naturalis, proutem adoptivus? R. Verum enim
confactum est, et habitabit in nobis, et vidimus gloriam eius, glo-
riam quasi unigeniti, attamen Joan. 10. 18. ibi verbum Caro
factum in est illius dicit, Unigenitus a Patre, atque Unigeni-
us Dei Filius. Est etiam Filius Dei naturalis, multi enim sunt
Filii Dei adoptivi. — Propterea Apostolus sumam Dei erga ho-
mines Charitatem sic commendat, qui etiam propriis filijs n-
reperitis, sed pro nobis alius tradidit, illum ad Rom. 8. 32.
Porro ille est Filius Dei naturalis, qui dicitur proprius Dei
Filius, atque sic apelatus illius, 1. Jo. 3. 1. est Filius Dei naturalis.
— Porro Filius nomen est Personae, non Accidentis, atque Unica
est in isto persona, verbi scilicet Divini, eaq. Filius Dei naturalis
est, 1. Jo. 3. 1. et est nisi Filius Dei naturalis.

Officium. Nemo potest esse cuiusquam Filius naturalis, nisi de eius sub-
stantia genitus fuerit, atque illius homo non de substantia
hominis, 1. Jo. 3. 1. nec illius est Filius naturalis. —
2. d. M. Nemo potest esse cuiusquam Filius naturalis, per generationem,
nisi de eius substantia genitus fuerit. M. Nemo potest esse cuiusquam
Filius naturalis per Conjunctionem hypostaticam, nisi de eius
substantia genitus fuerit. N. Porro illius ut homo non quidem
est Filius Dei naturalis per generationem, cum ratione huma-
nabili non fuerit, et per substantia genitus, sed Filius est naturalis
Dei, per suam cum verbo Conjunctionem hypostaticam, et ea
quasi factum est, ut in 1. Jo. 1. 14. Conceptionis momento, non fue-
rit cum verbo Divino persona, atque verbum Filius est Dei natu-
ralis, 1. Jo. 1. 14. et illius homo. Antiquus 2. us.

De munere illi Sacendi datus.

133. Quam 10. An illius vere et proprie sit Sacendi, et Pontifex
et vere est Sacendi, et Pontifex. Tunc est Sacendi, in obsequio
secundum ordinem Melchisedech. 1. Jo. 1. 14. V. 14. Amm locum

Hunc locum de illo interpretatur Apostolus ad Hebraeos
v. 1. Stabit ergo Pontificem Magnum qui penetravit Coelos
Ipsum filium. De Iohanne Ch. 4. v. 14. — Pontifex 3° pontifici-
um. 2° veri Sacerdotis officia; quae illi eximie implevit.
1° scilicet e homines, quos ei se docere, atque illi salutem
viam divinam doctrinam hominibus tradidit, ut ex toto
Evangelio manifestum est. — 2us e; populos pecces ad
Deum deferre, et pro ipsis orare; atque in frequenti pre-
sit illis, ut ex Evangelio ^{com-}probatur. — 3us e sacrifici-
um offerre; atque illi sacrificium semet ipsum, ut
victimam peculiarem in illo Deo Patri se se obtulit; tradidit
semet ipsum inquit Apostolus pro nobis oblationem, et hoc
Deo in odorem suavitatis. ad Ephe. 5. v. 2. 90

Obijce Apostolus de illo dicit, si ergo esset dignus terrenus
et esset sacerdos, ad Hebraeos 5. v. 14. 90 in vers. 1. obijciunt
munere sacerdotati. R. N. C. Sensus enim est: quod si illi terrenus
esset sacerdos, velut alii canonici generis et eius quocumque
dotum; et victima esset terrena; atque iam sacro, si esset
illius; sedum quia non esset de tribu Levi, cum quia nullus homo
ipsum imitari, nec tenetis victima componere. Quod si
alii sacerdotes canonici sufficientes, ac tale terrenum sac-
dotium obeundum; cum essent, qui offerrent cum legem
munera subdit. ibidem Apostolus.

Indiget 2°. An illi sit Deus sit sacerdos? R. Non ut
Deus solum, sed ut Deus, et homo, oes enim tituli, illis ob
idionatum communicationem illi proprium ut ut identitatem eius
natura asfirmari possint obia vatis regulis de communicatio-
ne idionatum dant, et sacerdotali tituli, prout e utriusque
in illo Nature Apostolice conjuncte tribui debet. 136
Quaerit 3°. An illi sit sacerdos secundum ordinem Mel-
chisedech, et autem Aaron? R. Illi e

Itaque e sacerdos 2um ordinem Melchisedech, & autem 2um
ordinem Aaron; nam 1°. Tu es sacerdos in aeternum, ait Sa-
tes regis 2um ordinem Melchisedech. platon 109. v. 27°. atqui
haec verba de X^{to} exponit S. Paulus dicens: Sic Christus semel
clarificavit, ut Pontifex fieret, sed qui locutus est ad eum.
Tu es sacerdos in aeternum, secundum ordinem Melchi-
sedech ad hebraeos. v. 6. — 2°. Ille merito dicit, sacerdos
2um ordinem Melchisedech, cum personam, et sacrificium
adumbrabit Melchisedech, atqui X^{us} sum personam, sum
sacrificium adumbravit Melchisedech et quidem 1°. X^{us}
personam, nam Melchisedech interpretatur Apostolo ad hebraeos
v. 2. Item est Rex iustitiae, quod tenet fuit Rex Salomon, sive
Rex pacis. Denique exhibet in scriptura sive Patre, sive Matre
sive Genealogia, neq. initium diei, neq. finem habens ad hebraeos
v. 3. atq. in v. 10. 1^{am} expressit. Melchisedech; qui
enim venit est Rex iustitiae, et pacis, nisi Dominus noster Iesus Christus
qui ut ait Apostolus factus est nobis iustitia 1^a ad Corinthios 10. 10. 30.
Pacificantis per sanguinem X^{pi} eius, sive qui in regis, sive qui
in Coelis. Et ad Colossenses 1° v. 20. Deinde X^{us} ut homo nullam
Patrem, et ut Deus nullam Matrem habuit. Denique X^{us} ut Deus,
nec fuit initium, nec erit finis, insuper sacerdotium in aeternum
est manifestum, ut docet Apostolus ad hebraeos 7° v. 16. 2°.
Melchisedech X^{us} sacerdotis personam adumbravit. — 2°.
X^{us} sacrificium praesignavit, nam dicit panem et vinum
obtulisse, quia erat sacerdos Dei altissimi. Genes 14 v. 18. atqui
haec oblatio inequentum referebat sacrificium Corporis, et
sanguinis X^{pi}, quod sub panis, et vini speciebus ipse obtulit,
et a novae legis sacerdotibus suo nomine offerendum in Ec-
clesia instituit, 2° v. 2° Melchisedech X^{us} sacrificium prae-
signavit, et X^{us} est sacerdos 2um ordinem Melchisedech.

probat 3^{io}.

Post 3^{io}. Quia Sacerdos 2um ordinem Aaron debuit esse
ex tribu Levi Exod. 28. et 29.º atque Manifestum, inquit
Apostolus qd ex Iuda ortus sit Dñs noster, in qua tribu
nil de Sacerdotibz Moys^{is} locutus est ad Hebr^{aeos} 1°. v. 14.
qd illis n^{on} fuit Sacerdos 2um ordinem Aaron sed 2um
ordinem Melchisedech. Argumentum Inf. De X^{to} Mediatore.

Mediatoris nomine intelligit ille, qui inter aliquos se
interponit, sese interponit, ut eos ad Concordiam ad
ducatur, et reconciliare facere; sic Moyses de se ipso agit:
Ego medius, et sequeris inter Dominum et vos Deuteronom.
30 v. 50. Ap. 10. inter Deum, et homines sit me.

20. 150. avus p. p. An. Unj inter Deum, et homines sit me
Dialoo, et quibus modis
Deus, unus, et medialis

Diabolus, et quibus modis. Unus Deus, unus et mediator
 R. Ulig. dicit enim apostolus. 1° ad Timoth. 2. V. Deus
 S. et hominis, homo. Christus Jesus. 1° per intermedium
 autem modis mediatoris partes exprimit 1° per intermedium
 et interpretis voluntatis in apud homines: Haigentibus enim
 scilicet qui in Sonno Patris ipse carnis vit. Joane 1. 18
 et Publicationem: non oratione Dei

2o Per orationem, et supplicationem. Erat per ascensum in oratione
noster cum in sinis degenet: erat per ascensum in Coelis: ubi Iesus
dicit. Ro. viii. Et etiam nos deprecari in Coelis pro nobis, utique
dicit. In nomine Dei etiam interpellat pro nobis, utique
in Coelis.

154. — Sic. Infinitis Dñs pro nobis humilissimè satisfaciendo;
Pedit Redemptionem semetipsum pro nobis 1° ad Titul. 246. 13
Sic. Sola Summo, an ut homo dñs =

Quare? An Christus ut Deus tantummodo, an
patet, mediator fuerit? R. Neque ut Deus tantum
modo, neque ut homo duntaxat, sed quatenus homo Deus, id quidem
in Deo tantum, unus mediator Dei et hominum, homo, ille
Iesus, id est Timotheo 2. v. 5. Per hoc enim Mediator inquit
Angustius, per quod homo L. 11. de Unitate Dei C. 2.
probatum id eo Christus mediator fuit, quia oravit inter
Cepit, Satisfecit, et se ipsum victimam obtulit, et qui non

aliqui in ipsa ratione ejus naturae humane. Itaque ejusmodi
fundationem capax fuit, nec possunt in naturam divinam cadere.
ergo illud non fuit Mediator, ut Deus tantum, sed ut homo
Deus. — 2°. Neg. ut homo duntaxat ad officium enim medi-
ationis perfecte obediendum, necessaria fuit satisfactio, quae
injuriam Deo factam compensaret; aliqui illud ut homo
tantum spectatus persolvendo hujusmodi satisfactionem
per non erat, ut constat ex dictis N. 246. Si illud inaghe natura
Deus non est, ait S. Cyrillus, quomodo ipse solus liberando mundo
salvum potuit. L. de recta fide Tomo 5. p. 3. ergo illud non fuit Mediator.
Sed ut homo duntaxat, neq. ut Deus tantum; Neque est igitur, ut
Mediator fuerit, quatenus homo Deus, nam ut homo, mediatoris
opera peragebat, et inanimat semet ipsum, passus, et mortuus est;
ut aliter Deus, alij operibus pretium contulit infinitum.

Articulus 2us De Prophetico et Legiflatore, et
(munere)

Propheta est ille, quem Deus speciali providentia mittit, ut solum
docendum populum, verum etiam ad Corrumpendum Dei Cultum
in Regnandum uno, ad quod obtinendum insignem facultate tum
pro dicendi futura, tum pateandi Miracula, talem fuisse Deo
non negabimus. Itaque; Sed quia Moyses dicitur prophetam, sicut
ipse suscitabit Dominus. Deuteronomio 18. 15. Sequitur, quod sicut Moyses
tali illud Legiflator fuerit.

39. Quare 1°. Ita illud prophetiae munere functus sit. 2°.
Saneque est; quia praecipua Propheta dicitur, missus enim a Deo
posse, et praedicere futura, quibus nulla est cum praesentibus
Conexio; aliqui illud missus fuit a Patre, Isai 50. 36. et
numera praedixit futura, quibus etiam eventus jam postea
respondit, ut in trina negatione Petri, et Interventione
Isaiah praedicta. — Deinde usus est in docendo per
Prophetias Congruentibus; ut in 2°. Relo; quo omnia divina gloria
prophetauit; mens libus est

Id ē abrogare completis figuris et Ceremoniis. N.A. et Confeg.

141. Itē hic in loquitur de lege Cereimoniali, et hanc dum adhuc obligavit implevit, Completis vō Ceremoniis, et figuris abrogavit; in loquitur de lege Doctrinam moralem respiciente; hanc autem nō abrogavit, sed potius Confirmavit, et hodie quoq; nō lex Moyses, sed ut lex natura a lto Clarius explicata observari debet.

Quare v. dicitur leges hujus Legislatoris? R. Evangelium continet leges lti Legislatoris, Nam Jo. In se dñs postea qm leges Moysaicas praecepta adduxisset Mathe 5. 17. 19. in illis praeponens dixit: Ego autem dico vobis. &c. Atqui haec loquendi ratio ne praecepta vera, et propria dicta designaret debuit. — 2o. Id ipsum patet ex lq; v. bōz q; format. Mandatum vñdo vobis Joān 13. 17. — Vocantes eos per vñd oā, quatenus mandavit vobis Mathe 28. 120. — Dico. Praeceptum limitationem per baptismum Joān 3. 15. Reconciliationem per poenitentiam Joān 20. 123. Corporis et sanguinis sui sumpti sacramentum Joān 6. 54. Et haec oā sub dīpendio salutis, atqui haec intentatio pñas, ē sanctio legis, qō Evangelium lti ē ejus lex.

142. Obijc. Doctrina lti de suppressendis affectibus, de contemptu divitiarū, de venia item injuriarū ob ē bona antium, et vñdū tum studio negotiationi scti vñdū Republicae. homines efficiunt enervēs, inepti ad negotia quolibet; qō Evangelica legē nō ē utilis.

R. N.A. Nam haec aperte adversant, experientia oim vñdū loz; habuit sane oī duo Religio ltiāna, vñd oim antium et vñdūliorū genere vñdū appone, qui Evangelium cum studio disciplinae liberalium amice conjunxerunt. — Praeceptis Evangelicis cupiditates et affectus nō extinguunt, sed subijcere rationi jubemus, qd quilibet viri, recti, amanti, laude dignum arbitrat. — Divitiis oim vñdū vñdū Consilium, in pñdū, immoderatus

immoderatus autem ~~est~~ affectus, et usque merito damnosus.
— Negotiatio. nulli magis, quam inter Christianos floreat,
et Religione non prohibetur. — Injuria venia tam necessa-
ria est Republicis, quam necesse est Civis amicitia conjunctos
vivere, ne per illam Sectarum ponitur optium, nulli ex his
prohibuit illud, ne qui injuriam aut damnum intulerunt
Inducere possunt.

anores 11° avouss Durata est lex Evangelica? Re-Delectatio
Usque ad Consumationem Pauli, quia expectanda est delectatio,
Quia revelationis per Christum factis, sicut dicitur: Siquidem
Christus monuit Cavendum esse a Pseudo Prophetis, qui doctrinam
novam, Diversam ab Evangelicis legibus allaturis essent
Marc 13° 45. Paulus de Fidem habendam esse nemini, qui
Angelicam doctrinam predicaverit, et p[er]fuerit Angelus de
Colo ad Galat 1° 18. Denique Ecclesia, quae Evangelicis legibus
regitur ad Consumationem usque Pauli duratura est, Math 28°
v. 18. et 28. v. 20. Et lex Evangelica.

Articulus 5us De Regio Christi Munere.

Indores 10° An Christus Rex? R. Et utique Rex; quia pro
dictum est veteri Testamento. Ego dico veniunt, et suscitabo
David germen justum, et Regnabit Rex. Zacharia 9. v. 9. In
Novo Testamento Complendum proxime annunciat Angelus
dicens. Dabit illi Dominus Præsedem David Patri ejus, et regna-
bit in domo Jacob. Luc 1. 32. Magis demum ab oriente veni-
bit, et interrogant Hierosolymis, 40. — Judaei Messiam regem,
Mat 22° 42. Et alibi Periphrase, ubi est, qui natus est Rex Judaeorum.
Sed imperium ejus terrenum futurum arbitrante, Christiani
Saecrum, et spirituale credunt; quod Salvator Regnum Coelorum
Regnum Dei, et Omne unum munus dabat. — Regnum
Christi munus, ita describimus. quod sit ex mediatoris potestate,
atque auctoritas, quae Ecclesia, quam acquirit sanguine
— suo, Caput

Caput, et Rex Consistunt Suprema cum potestate inquit
regis, profecit, atq. adversum hostium insultus, suet
cumq. gloriosam in Caelo iterum coronabit. Pro quo
Dormate stultendo ulterius.

115. Quid est Christi Regnum? Nota hanc nostram
videmus de Christi Regno explicatam Anonymus Responsum
in De Regno Jesu et eius discipulorum. Anno 1778 edito
exponit dicit - Nam Christi propositum fuisse, ut stabilita
lege Moysaica temporale Christi in Iudaea Regnum eligeret; ad quod
sine opera praecipue usus est Joannis baptista et Apostolorum.

Dum Iudaei undiq. profecto Ierosolymam concurrerant, regi
am capessere volebat dignitatem; quia parum reverenter
se sui propositi exhibuit, comprehensus, et velut censuræ editionis
actus est in Christi. - Apostoli sepe detusos videntes, aliis invenire
conspicimus, ut nimis spirituale ducebant a Christo Regnum, quod
solum elicerent. - Postquam vero plurimos in suam sententiam
de populo pertraxerunt, ut gloriosam vitam agere possint, oia
Christi bona communia esse dixerunt, atque opinio de sacro Christi
impenio in hanc usq. diem perduravit. - Impium hoc syste
ma fuit per resolutiones ad hanc, et sequentes quæstiones dandas
reputabilis. Amen.

Christi Regnum Christi est Ecclesia; quia tot hanc populi ipse collegit;
imprimis ipse elegit 12. Apostolos. Luc. 6. v. 13. quos Comites fere
individuos et doctrinæ gestores testes habuit. Deinde designavit
alios 72. Luc. 10. v. 1. Quos misit in oem civitatem, et locum, quo erat
ipse venturus, ut annuntiarent messis adventum, hominumq.
amicos. Disponeret et ad recipiendam eius doctrinam.
 tandem 3. huc anq. ipse Iudaeam peragravit, et prædicans
Evangelium, tot hucusq. Ecclesiarum, ut Pharisæi invidia
suscipientes congruerent; Ecce mundus totus post eum
abiit. Joann. 12. v. 19. - 2o. Hanc suam Ecclesiam collegit etiam
per Apostolos, qui ipse in locum eorum, ut plura homi
num Ierosolymis prædicabant, num nullum. - nomen Christi

Nomen illud darent. Actos 22. 2211. Non juxta preceptum Domini
Euntes in mundum predicare Evangelium omni creature. Marc
16. 13. In orbem dispersi tot orbem subjugaverunt, ut perficeret
vaticinia: plene ad eum res gentes. Isaia

22. 22. Erit expectatio gentium. Genes 49. 10. — 3io. Petros
et Episcopus animas Petri 22. 225. — Imo Princeps pastor
ibid 5. 224. Caput dicit Ecclesie. ad Colos 12. 228. Et qui Ecclesiam
acquisivit Dei, sanguine suo Actos 20. 228. Ac ipsum tradidit
pro ea, merito passum illius Princeps Saluator.

Intra 3io. An aliqd aliud imperium unquam ambienit & vlt.
Nullum; hoc enim n aliunde, quam ex sermonibus, et operibus
eius cognosci posset, atque si totum etiam percurat Evangelium,
nil. qd profani imperii ambitum sapiat, in epistola
deprehendi potest. Nam 1o. ad venturum prelatum locum elegit
ut illius in predicatione agnosceret, filius Dei, qui homines
in spiritu, et igne baptizaturus sit; qd etiam praestitit
dum illum agnunt Dei Apellavit Isay 10. 29; Dum
turbas fecit facendam poenitentiam, et exhibendam pauperibus
misericordiam disposuit Luc 3. 22. Dum publicanos ad exegendum
in, qd proprii munus est: Idem 11. 13. Et militum evitatio
nem injuriarum exhortabatur Idem 54. — 2o. Poetis rationem
legem sultis, n de formidando exercitu, de gerendo bellis, aut
dilatatione Imperii, nec de Menciis, agri cultura, de
politica rei administratione, sicut Cesaris Cesaris, et quod est Dei
Deo, redere Mathe 22. 225. Solos pauperes spiritu, mites, misericordes
persecutionem passos et mundos corde dixit bea-
tos, nec regalis praesentibus, nisi mercedem copiosam incedit.
Mathe 5. — 3io. Operibus pate fecit se temporale lucrum,
aut vanam gloriam n agere; videlicet dicebat Sanatis absce-
sibus, ne quis sciat. Mathe 9. 230. Minus regnum ambigit, qui
dum cognovisset, qd venturi esset, ut traxerent eum,
et facerent Regem, fugit. Isay 6. 113.

Proposito 4.

Apostoli quos, quos consilij utebatur, erant rudes pauperes,
ad Coronandum solus munus dedit, quos de primatu honore
contendentes inireparavit, et humiles esse docuit. Luc. 22. V. 25.

147. Verba ejus fuerunt se non velle se ministrari, sed ministrare.
Matth. 20. V. 28. — Pilato respondit: Regnum meum non est de hoc
mundo; si ex mundo esset Regnum meum, ministri utique de-
lectarent, ut non traderent Iudaeis, nunc autem Regnum meum non est
hinc. Joann. 18. V. 36.

Dices Iesus ad sui defensionem et gladios adferre jussit
quod non mori sed temporaliter regnare volebat.

R. N. A. Si enim rursus C. 22. V. 25. expendatur, patebit Apostolos
non intellecto illi sermone, quem de instanti passione sua, et exci-
tandis contra scelus suos persecutionibus fecerat dixisse Ecce
regni gladii hic, non Dominum gladios adferri iussisse, nec
aliud respondisse, quam satis est id est non ad indicandum oportere
ut gladio, ut pole Augustinum paulo post Petro prohibuit, se
ad significandum satis esse de eo, quod dicere attinebat locutum esse
Joann. 40. Haec et quate Imperium illius in suo Regno instituit?

R. Primo. Illius in Ecclesia sumum Imperium instituit, nam
omnis Societas vite instituta gaudet potestate, necesse ad finem
sum necessaria propriis jure determinandi, seu vi semel de-
terminandi, et conservandi, quod vis precipue consistit in potestate
ferendi leges et contumaces ab ipso corpore Societatis abstin-
dendi, et puniendi; quam potestatem P. immediate a Deo accipit,
Sacrum est, et ab omni humana maiestate independenti; atque Ec-
clesia utramque hanc potestatem habet immediate a Deo. Et quidem
Primo potestatem ferendi leges, nam Apostoli tradita est
potestas ligandi, et solvendi Amen dico vobis, quaecumque
ligaveritis super terram, erunt ligata et in Coelo, et quaecumque
solveritis super terram, erunt soluta et in Coelo, Matth. 18. V. 18.

I.

Atque ius ligandi. et sol-

Atque ius ligandi, et solvendi in communitate perfecta, et
a legislativa potestate non distinguuntur; lex enim ligando, seu
obligando dicitur. — Deinde Constantinus Apostolus leges quasdam
salutares, cum omni abstinentia ab idolatris simulacris, et
Sanguine et Sufocato impo[n]it. Act. 15. v. 28. Item cum bigami
et Neofiti ordinatio relictur. 1. ad Timoth. 3. v. 12.

II. Potestatem Cogendi, excommunicationis, potestatis enim
legislative. 2. ad Cor. 13. v. 2. Directiva, et Coactiva; illa
legislative 2. ad Cor. 13. v. 2. potest; Directiva, et Coactiva; illa
agendum, et omittendum aliquid jubet; hoc poenam transponit
bonis comminatur; Sine hac illa prior apud plurimos vix effectus
sortitur; atque Ecclesia gaudet potestate ferendi leges, ut
testatur; atque Ecclesia gaudet potestate ferendi leges, ut
probatum est; quod etiam Cogendi excommunicationis; unde et
dixit, si Ecclesiam non audierit, et tibi et tunc Ethnicus, et
publicanus. Matth. 18. v. 17. Quibus verbis hoc ipso ut Ethnicus et
Ecclesia sit, dedit potestatem Ecclesia corrigendi contumaces,
et gremio eiusdem ejiciendi.

Ad Secundum Imperium in Ecclesia illi est Sacrum, Nam
una quae potestas ex eo, ad quod datus finem cognoscitur; atque
potestas Ecclesia finis Sacrum est. 1. spiritualis felicitas hominum
iuxta illud: Unus enim quoddam Apostolus, alios doctores et
Pastores, dedit Ecclesia sua ad Confirmationem sanctos
in omni ministerio in Regenerationem corporis illi, ad Effectus
et. 4. v. 12. — Deinde potestas Ecclesia consistit in iure docendi et
baptizandi Matth. 28. v. 18. Item in iure remittendi peccata,
Joan. 20. v. 23. Hoc non Conficiendi Eucharistiam. Luc. 22. v. 19.

Denique poena in rebelles intentata est spiritualis, n.p.
privatio bonorum, et Communionis Ecclesia.

Ad Tertium Imperium illi in Ecclesia est ministeriale, nam
1. illi, velut Apostolis Dominium, quate et solum inter
Principes, et Principes Dominant, geruntur eorum, —
Non ita enim inter vos. — Sicut filius hominis non venit
ministrare, sed ministrare. Matth. 20. v. 28. — 2. Principes
Apostolorum, qui ut edocui fuerat, a magistro; hic Com-

157. Sic Comione faciebatur propositus Ecclesie: - posset quod in
vobis est gregem Dei. - Nec ut Dominantes in clavis, sed
forma facti, gregis ex animo 1° Petri 5° v. 2. 90 imperium
Ecclesie ministeriale est cum humilitate, et Modestate ex
Censum.

2° v. 5. Inibus istis hoc regimen Comisil?

R. 1° Apostolus: Nam Sacrum Ecclesie imperium consistit ut
supra dictum est in potestate ferendi leges, munere docendi, et
per instituta - atque Sacra administrandi, Contumaces a
Communione fidelium removendi; atque hanc auctoritatem
Apostolus tradidit; ipsi enim dicit: cunctis docete omnes gentes,
quocumque alligaveritis, erunt ligata et in Caelo, quod remissionis
peccata, remittunt eis. Et illi representabant Ecclesiam, de qua
istis promuniabatur; si Ecclesiam non audierit, et non vultis conere
dictum est ad hoc Sacrum Ecclesie regimen.

R. 2° Hoc potestas ab Apostolo transit ad eum Successorem, Episcopum;
Ecclesia enim usque ad finem mundi est duratura; dicit enim Christus:
Ego ego vobiscum usque ad consummationem seculi. Apostoli
vero usque ad finem mundi ducturi non erant; proinde hi Successores
substitui debebant, qui docerent, et regerent Ecclesiam. Atque
Apostoli sibi Successorem in ordinario munere et
ita Paulus per impositionem manus Episcopum Consecravit Timotheum
et Titum, imponendo eis munus docendi, ac administrandi, et Ecclesiam,
ut patet ex Epistolis ad eos datis. Idem fecisse Petrum constat
ex illis verbis: Pascite, qui in vobis est gregem Dei. 1° Petri 5. v. 2.
nec dubium, imo clarum ex historia Ecclesiastica videtur fuisse
etiam reliquos Apostolos.

Caput 4.

De Donis et Virtutibus, quibus humanitas Christi per hypostasim
dicam unionem, ornata fuit.
unde fuit apud Theologos tractante de Donis, et Virtutibus
humanitatis, et nos in istis articulis revocamus, quod aliter
enit de scientia, aliter de sanctitate Christi.

Articulus Primus.

De scientia Christi.

Quæst. 1° Utrum illi ut homo donatus fuerit perfecta Scien-
tia Humana?

R. Fuit utiq. donatus Scientia perfecta humana, seu tali, quæ
 ad oia ea extendat, quod cognitio animo humana, et creata
 competit. Per Scientiam enim perfectam ea n̄ intelligit, quæ
 sūt infinita, cuius Capax n̄ erat anima humana illi, utpote finita.

De illō homine dicit: Verbum Caro factum ē — Plenum
gratia, et veritatis. Ioan. 1° v. 14°. De illō homine hoc habet
 Apostolus: In quo sunt oēs thesauri sapientis, et scientis abscon-
 diti. ad Colossenses 2° v. 3. atqui illi homo n̄ potuit plenus ēē veri-
 tatis, et oēs sapientis, scientis thesauros continere, quin esse
 etiam haberet Scientiam; 2° x.

Quæst. 2° An illi ab ipso 1° ortu habuerit Scientiam perfe-
ctam humanam?

R. Immo ab ipso 1° ortu habuit eam Scientiam; Nam illi
 homo propter hypostaticam cum verbo Coniunctionem in se
 illi ē Scientia humana perfecta, atqui humanitas illi habuit
 atq. ex ipso verbo Divino fuit hypostaticæ Coniunctas 2° illi
 homo ab ipso 1° Concepta, et ortu illa perfectam habuit
 Scientiam, ut dicitur nihil didicisse, qd̄ antea nesciret
 Obijciat 1° illi dicit prophētisse sapientia et ab illi ruc.
 2° v. 32. qd̄ saltem statim ab ortu, perfectam n̄ habuit sapientiam
 et scientiam. R. T. A. De nova in dies dedit sapientia specimina
 C. A. id ē sapientia in se mentum accepit. R. A. — Proficiebat.

quidem illi sapientia eo sensu, qd̄ pro sua etate majora
 et splendidiōra latentis sapientis indicia exhiberet; n̄ autem
 quasi interiori ipsius sapientis nova accessio, fieri

Obijciat 2° illi ignoravit 1° in siculacra nescire sicum Math.
 23. v. 19. — 2° duo passibus fuerit a Baranup. 2° v. 34.

3° simile ignorantis signum dedit, cum admirabat Cantario-
 nis fidem; qd̄ plenitudo scientis ei tribui n̄ p̄.

R. M.

Q. na. et ad sum. Dio. Utrum finitica qualitatem ignorare non potuit,
quia ab illa parabola non sumptit; sed occidit sicut finitica non
libus defuitam aridam faciem fuisse; ita Iudaicum po-
pulum finitica vera fidei, et bona opes defuitam reproba-
tum fore. — Ad 2um. Utrum hoc, et alia multa interrogando non
ignoravit, sed communem loquendi modum secutus est, semper aliquid
boni, ex ejusmodi interrogatione elicere cupiens. Censetiam Deum
ignorantis accusabilis; dum dixit: Etiam ubi es Joan. 3. 19.
Ad 3um Miras filium Centurionis, si quod eo usque ignoraverit,
sed si talis non inveniret.

156. Andreas Dio. Utrum anima illi visione Dei beatificata prebebat
in script. R. D. colligunt Theologi ex scriptura testimonij // num. 11
qui visione Dei intuitiva non sumit, ex parte duntaxat, cognos-
cit, et videt per speculum in enigmate. 1^a ad Corint. 13. aliquid per-
fectam non habet scientiam, qui non nisi ex parte, et per speculum in
enigmate cognoscit; 2° cum scriptura plenam et perfectam
Deo homini scientiam tribuunt, visione Dei intuitiva donatus
fuit. Idem inquit: ex Clara, et intuitiva Dei visione capitis summa ami-
ma felicitas, et beatitudo; quo facto autem cum ea concitari po-
tunt acerbissimi dolores, et stratus quo plures tollerant
Theologi, ut notum illum extraherent, variis ex cogitatione so-
lutiones, sed ut videtur non usque finit. Ajunt plerique illum ut redem-
tionis nostre quod perfectum, passionis tempore gaudium prohi-
buisse, quod ex Clara Dei visione manabat, sicut per totam vitam
intentionem animo sua gloriam, quasi promebat, ne in corpore eter-
naret, et hac in re valens est nobis sicut et in aliis bene multis nostram
confidendi ignorantiam solvendi. De illi sanctitate.

158. Andreas 1° Vnam Utrum etiam ut homo perfecta sanctitate
ornatus fuerit? R. Sicut, ut passim predicant scripturae. Ab-
angelus D. V. Maria inquit: duos refectus ex des sanctum
vocabit filius Dei, Luc. 12. 135. Imo sanctus erat in illo sancti-
tatis splendor, ut ab ipso demonibus sanctus appellaretur.
Sic et, quip Luc. 11. 24. Sanctus Dei. Luc. 24. 34. Sanctus Dei.
Ille provenit, et filiatione Dei naturali, quem expressit
assensum, propter

propter unionem hypostaticam X^{us} sicut ē filius Dei natu-
ralis, ita etiam naturaliter sanctus ē.
Quare? ^{2o} in X^o aliquid peccati?
Non fuisse in X^o Tabes longe avocant scriptura: cum

An fuerit in isto aliquis peccator.
R. Quod libet peccatum ab eo longe avocant Scripturae; cum
qui non novit peccatum Deus pro nobis peccatum fecit, id e. hōī
am pro peccato dāo Corinθ. 5. v. 21. — Sicut, quia ille apparuit, ut
peccata nostra tollerel, et peccatum in eo n. ē. 1^a. Joān. 3. v. 15.
Dicit Cum Calvino illud disputavit, et impatens fuit; ait
enim: Deus meus, utquid derelinquisti me. — R. Blasphemus
Calvinus; verba enim ista illi n. se desperanti, et impatienti,
sed acceptilem solum dolori exprimentis. pp: Clamabat, illi
se de relictum nova divinitate, et unione hypostatice verbi
relicti etiam a patre, et amicitia Dei sed eo, quod Patremcum a novo
imponente, et gravissimis doloribus n. eripiebat, nam paulopost
lingulari Am fiducia dixit: Pater in manus suas commendo
vobiscum Deum.

Interdum Utrum humanitas Christi peccare potuerit? 150
Non potuit; per humanitatem enim cum verbo conjunctionem
hypostaticam homo cum Verbo Divino factum est unum
personarum, sed personarum; ac proinde, si Christus homo peccare potuisset,
etiam Deus peccare potuisset, et sic obnoxium fuisset, Deus enim

Dicitur: *Thippotuit mori* igitur etiam potuit peccare, quia Deus non minus
 vivens est, quam sanctus per essentiam.
 Quod autem sit malum poena Augustinus Deus author esse potest;
 nihil proinde impedit, quo minus Deus in natura creata sub
 seorsum dicat mortuus. Contra peccatum est malum culpa, Augustinus
 Deus author esse non potest, quia peccatum maximam in Deum profun-
 det indecentiam, si esset illa natura, cum qua verbum
 unam personam constituit. Hinc ad rationem dico: peccatum
 unam personam constituit per essentiam, quam mors vita
 magis repugnare sanctitati per essentiam, quam mors vita
 per essentiam aliam naturam seminantis.

Insuper Humanitas illi seclusa unione potuisset peccare,
 go et tali unioni posita, quia Unio hae nihil proprium imuta-
 vit ejus humanitatem. Dico: Unio hae n̄ imutabilis ēe physicum
 R. Ca. R. C. Ad rationem dico: Unio hae n̄ imutabilis ēe physicum
 humanitatis; bene, vō ēe morale ejusdem; quia persona vobis, quā
 humanitatem illi negabat, efficit, ut ejus voluntas nō obtemperet
 morali melinationem ad inordinatū agendum. — Porro
 inordinati melinationem ad inordinatū agendum ē, a sanctitate ejus, ad naturā
 quia impeccabilis illi desumenda ē, a sanctitate ejus, ad naturā
 et subpartiali; hae vō ab unione hypostatica [n. 158.] ideo etiam im-
 peccabilis ejus ab unione hypostatica regenda ē, n̄ vō cum vobis, et
 durando a visione ejus beatifica, a gratia item sanctificanti, ple-
 nitudo, aut singulari dei protectione, in hiperim consistit ad vim
 titia, et accidentalis ejus sanctitas.

163. 240. Argueris in illō fomes peccati, Concupiscentia?
 R. Propter n̄ fuit, quia 1^a n̄ impie diceret vobis divini pec-
 cati, quia illa natura humanam, quam illi ad se habet, regere, ut aliquid
 bonum, ita natura humanam, quam illi ad se habet, regere, ut aliquid
 inordinati in ea patrat; atque Concupiscentia ē aliquid inordinati,
 inordinati in ea patrat; atque Concupiscentia ē aliquid inordinati,
 cum si ita sit in modis rationem pervertentibus, et quibus etiam
 multi homines ad peccatum morant. — 2^a dicit Concupiscentia teste
 Augustino, ē poena peccati, vestigium peccati, et de multis C. 122.
 aliquid illi ac levissimam quidem peccati umbram fuisse et
 scripturis probatur ē. [n. 159.] Hinc sic promissum ē. Doctores
 Insuper quis Credit Carnem illi Contra spiritum Concupiscere,
 anathema sit. 24. opere imperfectionis [n. 160.]
 Dices. Illud tentatus ē a demone. Math. 24. Alqui tentationes
 et motus Concupiscentia: go — n̄. D. m. Tentatus ē exterior
 C. interior 2. Illud igitur, ut nos exemplo Luc. doceret, quomodo
 Tentationes vincere debemus, permissit quidem a demone illi
 cita vobis proponi, et Luc. 22. Sed huiusmodi tentatio nec
 rationem produbuit, nec ad junctam habuit debilitationem
 ad peccatum allicientem. Tentari per suggestionem potuit,
 aut Gregor. Magnus. Sed ejus parentem peccati. Tentatio n̄ movet
 sed; atq. ideo op. diabólica tentatio, hae

Haec foris n̄ interfuit. homo 16. in Evangelio 16.

Inuenerunt 50. An saltem inculpatis passionibus obnoxii fuerint illi? 16.

R. Testantur scriptura de illis attribuitur tristitia: Tristitia
e anima mea usq. ad mortem. Matth. 26. 38. Tristitia item
signa exhibuit, quod videns civitatem Ierusalem fleuit super illam
Luc. 19. 41. — Amorem: cum sorore pharisei ad Iesum dicunt; Dne
ecce quem amas infirmum Ioan. 10. 23. — Iram circumspiciens

Phariseos cum ira. Marci 3. 28. — Timorem, et redorem: Caput pavore
et redere. Marc. 14. 33. — Gaudium gaudeo propter vos. Ioan. 16. 22.

atque tristitia, amor, ira, & passiones inculpatae scilicet 50. &c.

— Deinde illis homo nobis confusibiliter, qd habuit passiones, probat
vincit anima rationali constans, qd habuit passiones, probat
motus peccati nostri substantia litera similes.

Dicit de illis predicat per Iesum: Non erit tristitia, neq.
turbulentus, Ier. 42. 44. qd passiones tristitia &c. n̄ erant
in illis. — R. N. C. In vaticiniis enim Iesum tristitia, et re-

liqua passiones a illis remouent, quod animus sic occupant, ut
rationem turbent, n̄ vo ille, qui ordinat. N̄t ex proba patet.

Siquidem ex passione illi, et si quo ad substantiam fuerint
nostri similes, erant tamen in modo dissimiles 1° quo ad ob-

jectum, quia n̄ flexerant in obiectum illicitum, sicut nos
plernumq. ferunt, 2° quo ad principium quia in illis n̄ pote-

rant praedominare iudicium rationis. Illis nobis sepe contin-

git, ita sed ocp motus sensitivus in eo oriebantur ex rationis
dissipatione: imo in ipsam animi per se rationem in illis pra-

dominare ipsius voluntatem, ineligitur ex verbis Ioan. de illis
discipulis turbavit se ipsum. 16. 33. — 3° quo ad effectum,

quia passiones nostrae, sepe ultra sensitivum appetitum
progredientes obumbrant, et turbant rationem; in illis
autem sic passiones manebant, in appetitu sensitivo, ut ratio

ex his nullo modo impediret facere ea, quae conveniebant.

Caput 5um
De cultu, qd humanitati illi debetur. Ex hac quae

Echar quæstione accipiunt Theologi, de Cultu discernendi, qui
sanctis eorū reliquiis, et imaginib; exhibendus ē. Itaq; duob; ac-
tibus de iis obis dicturi sumus.

Articulus I. De Cultuth et Sanctis

Quæstio 1^a Quid Cultus nomine intelligit et quid ualeat? Re-
Cultus generatim ē actus, quo aliquem veneramur propter eius ex-
cellentiam. — Exles Distinguitur 3^{is}, alter nimirum latius, qui ē
honor supremus Deo soli debitus in summa sua maiestatis seipsum
um; alter Dulcis, qui ē honor convis Dei redendus propter
dilect. super naturalis, quæ ipsi Deus largiri dignatus ē, ille
etiam exles ē, alius communis, qui sanctis vulgarib; deferte,
alius specialis, qui alicui rependit ob peculiarem eius excellen-
tiam et dicite Cultus hyperdulia. Satis ē Cultus qui B. Mariæ
exhibet, propter eximiam maternitatis divinæ dignitatem,
et specialia, quæ inde in eam delibata sūt dona. — Deniq;
dicuntur patrum exhibet, propter excellentiam sibi prope iam
et interuentem dicite ablatius. B. propter excellentiam alterius,
acque representat, s; ad quem refert, tunc appellatē relativus.
Satis ē Cultus, qui reddit sanctos imaginib; n; propter sibi pro-
priam, sed ab angelis, quos representant excellentiam.

Quæstio 2^a Quis Cultus debet humanitati verbo Divino expressa
tua coniuncta? Re. Uno eodemq; supremo latius Cultu, quo
verbum Divinum adorandum ē, Chrysostomus Apostolus, factus
ē obediens usq; ad mortem. propter qd et benedixit illi
et donavit illi nomen, qd ē super omne nomen; ut in nomine
Iesu omne genu flectat, caelestium, terrestrium, et inferorum.

ad Phil. 2. 8 et sequentib;. Atq; hic diserte docet Apostolus
hōi homini supremum Cultum et tribendum; itaq; cum
n; potuit exaltari ut Deus, sed ut ē homo.

Dignus ē ait Ioan. Agnus, qui occisus ē accipere virtu-
tem et divinitatem. — Et honorem, et gloriam, et bene-
dictionem Apocalyp. 3^{is} 14. Itaq; iuxta Apostolum
agnus.

Agmus ovisque superans latitudinem cultus, qui hic manifeste ex-
mit; dignus est. Atqui agnus ille ovisque non alius, quam ille homo.
Siquidem ovis non paluit ut Deus; 90. — Unde hic definitus
a Concilio Lateranensi 10. An. 1215. Quod est generale 6um. Siquid
non una adoratione Deum verbum incarnatum cum eius carne
adoratulla quod ab initio sancta ecclesia traditum est anathema.

169.
Sic. Dicitur. Voti Deo cultus latius debet, atque humanitas.
Nec non Deus; 90. — R. P. M. Non est Deus, si a verbo sejungat.
Reperit quatenus verbum hypostaticae conjuncta est, N. porro
humanitatem hic accipimus quatenus cum divinitate in uni-
tate personae verbi conjungit. Ipsi Caro inquit Panaspem
Inopie quidem natura. — Nequaquam adoranda est, utpote
creata, alium Deo verbo unita. Sic propter ipsum, et cum ipso
adorat. L. 42. de orthodoxa fide. C. B. Ipsi Caro

Ab dicendum. Sic sanctos aliquos cultus prosequi? 170

dicendum est, nam scriptura testatur, pro viris angelis, sub
mana specie conspiciant cultum religiosum exhibuisse. Luth.
Duos angelos, qui ad eam venerant, adoravit pro
in terram. Genes. 9. v. 1. — Ibidem de Abrahamo dicitur. Cultum
eidem in conspectum eorum. Angelorum de officio tabernaculi ubi, et ado-
ravit in terram. C. 18. v. 2. — De Ioseph hic narratur: Cecidit pro
ius in terram, et adorans ait: quid Dominus meus loquitur ad
venerum suum. Ioseph. 5. v. 15. Porro adoratio, quam Luth. Abrahami
Ioseph et tribuerunt, religiosus fuit cultus quo reverentia
se habebant eximiam illam sanctitatem, eam dotes superna
lunales, per quas angeli intus conjungunt, quia eadem
ratio de hominibus beatis, atque Angelis; 90. pariter habitum est sanctos
cum his regnantes religioso quodam cultu prosequi. 20. Cum
filii Prophetarum videlicet essent ipsi in terram. Chid in Eliseum
transiisse: venientes in conspectum eius, adoraverunt eum, prout
in terram. Cultum Iliciel religioso obsequium prophetarum
super naturaliter

Super naturaliter acceptum quo eminebat. 4° Regum 22. v. 5.
Similiter et Adrias, qui fuit potens anticus adorator et Eliam Prophe-
tam adhuc viventem 2° Reg 18. atqui n. adoravit ipse ex celebratione
eius naturaliter, quia pauper erat, sed ipse ex celebratione Super natura-
lem, quia ipse erat Propheta Deo acceptus, ac proinde adoravit Cultu
Religioso n. meriti civili. — Accedit, qd. et Deus honore habendo quodam
modo velit, qd. patet ex Psalms 138. Ubi Propheta Regis David Spiritu
quasi exultat, qd. Regis amici, seu sancti, ab ipso honore habeant.
Ita de Deo gratum per hoc obsequium propter. Ipsi autem non
honorati sunt amici sui Dei, sancti proinde licite colunt.

171. Obijciat 1° Dñm suum timebis, et illi soli servies praecepit Moyses
Deuteronomio 6. v. 5. item dicit Apostolus soli Deo honor, et gloria, 1° ad
Timothy 1°. v. 7. qd. solus Deus Religiose Colendus. — R. C. In illis enim
verbis agit de Cultu latro, qui soli Deo debet; Cultum autem Dulis
Creaturis quos n. denegat Apostolus, dum dicit; gloria, et honor or-
peranti bonum ad Romos 20. v. 10.

172. Obijciat 2° Petrus Cornelium prolixentem, ut cum adoraret, prohibuit
dicens; Surge, et ego ipse homo sum. Actos 10. v. 25. qd. re. R. M. C.
Prohibuit, namq. ex modestia, et humanitate, n. qd. Cultus Dulis obdona
Super naturalis illi inde exhiberet.

173. Obijciat 3° Paulus, et Barnabas recusarunt ad orationem, ut illicitam,
quam illi exhibere volebant Licione, Actos 14. v. 16. qd. — R. M. C.
recusarunt, nam hoc erat adoratio latro, per sacrifici-
um. Illi enim merito recusarunt, nos v. loquimur de Cultu Dulis.
Cum Apostolus offendit, nos v. loquimur de Cultu Dulis.

174. Obijciat 4° Angelus Joannem volentem adorare illum prohibuit his verbis;
Vide ne feceris Confessum tui sum, et fratrum tuorum habentium septi-
morum Iesu Deum adora. Apocalypsis 19. v. 10. qd. R. M. C. Nam juxta S. —
Augustinum Angelus sic apparuit, ut facile Joannes estimare poterat
illum esse, erat qd. ad movend. ut re Cultu latro soli Deo debitu An-
gelo exhiberet, et enim si adoratio Cultu Dulis fuisset illicita An-
geli in probo citati ait bene, vos seducat in humilitate, et Religio-
re Angelos ad Colos. 2. v. 18. atqui sic reprehendit Cultum Angelos, qd.

175. Obijciat 5° Apostolus ait bene, vos seducat in humilitate, et Religio-
re Angelos ad Colos. 2. v. 18. atqui sic reprehendit Cultum Angelos, qd.
R. M. C. Reprehendit Cultum angelos inordinatum C. M.
ordinatum

Ordinatum. Apostolus hic reprehendit in ordinatum cultum Angelos,
quali Simoniam erga nossebant, qui ex humilitate, et specie modestie
non ad Christum, sed ad Angelos tanquam mediores Confugebant, et Medi-
atoris honorem illis exhibebant, qui cultu quoque Angelis plus iusto
tribuebant merito reprobatur ab Apostolo, sed non excludit propterea; acce-
ptus, et licitus. — Aut si magis Apostoli verba tangere possunt illos
honetius, qui a Platonici sumptu errore docebant Angelos non dependere
a deo, et ad conditores populi mundi idcirco cultu latius adorandos, et hono-
rem Christo debitum in illos transferendum; quod meminit S. Chrysostomus
Commentariis ad objectum locum Apostoli. Dicens: Sunt quidam qui
dicunt non posse per Christum adire, sed per Angelos. Scilicet ad Deum
quod error merito conipit, sed nil officit nostro asserito.

Quæritur 110. An liceat Sanctos in Cælis regnantes invocare? 176.

Licita est Sanctos invocatio, illud enim, quod a Sanctis, et ceteris
pietate conspicuis viris factitatum est, et quidem sine ulla re
prohibitione in Scripturis legitur, atque multa in scripturis repe-
re est exempla, hominum pietate insignium, qui Angelos invoca-
verunt, sic Jacobus ab Angelo benedictionem petiit, et impetravit.
Gen. 32. sic Ioseph Angelis patrocinium pro filiis concecit: Angelus
inquit, qui eruit me de sanctis malis benedixit pueris suis. ibide
C. 48. v. 8. quod dictum est Angelos, ac proinde Sanctos in Cælis regnan-
tes invocare. — Præterea Deus ipse amicos Job ab precibus eius longè
genè jubet ut veniam obtineat ille ad verum munus Job.

Orabit pro vobis. Jobi 42. v. 8. — Apostolus fidelium preces
Orabit pro vobis. — Obsecro vos fratres, ut adjuvetis me
sic imploret. — Obsecro vos fratres, ut adjuvetis me
in orationibus, respiciendo me ad Rom. 15. v. 30. Fratres orate pro
nobis ^{in regi-} ad Thersalone 5. atque v. licitum est ad invocandum Sanctos
militantes Confugere, ut pro nobis apud Deum intercedant, quod
magis ad Sanctos cum Christo in Cælis triumphantibus! si enim poter-
ant nobis succurrere, cum hi erant peregrini, quanto magis
nunc poterunt in Patria. 177.

Obijci 10. Scriptura dicit: mortui nil novimus amplius.
Ecl. 9. v. 5. — Item Quomodo quod invocabunt, in quibus non credi-
derunt, ad Rom. 10. v. 14. atque hi in præconi seculi militis,
in albero illicita delectantur invocatio Sanctos. quod. ANIM.

Haec interpretatio sacris literis neutiquam est aliena, quae Me-
diatoris nomen praebebat illi hominibus tribuit; De se ipso sic loquitur
Moyses; Ego Sequenter, et medius fui inter Deum, et vos. Deuteronomii
5. v. 5. Mediatoris titulum Apostolus ipse eidem Moysi adscribit Cum
ait: legem ordinatam per Angelos in manu Mediatoris. 1. p.
Moys. ad Galat. 3. v. 19. 179

Scholion Primum. Haec invocatio nec Cultus
Sanctorum est aliqua Divina, saltem expressa, sed afficiente legi,
imperatus; per consequens Dogma Catholicum non plura populat, quam
ut Quidam utamur ea bonum, et utile.
Monendi. Si fideles repraesentant in Sanctis confidentia, sibi perpe-
tuant ex hac vita. Sic promittentia, et Peramentis migraturus
se non esse, si hinc, alibi illi Sancto Cultum impenderint a se ideo
quod ad illius exemplum Moyses componere non audeant; Martyres
eum honorare, et non imitari, ait Augustinus, nihil est aliud, quam
mendaciter adulari. 180

Articulus 2us. De Cultu reliquiarum et Imaginibus

Reliquiae sunt corpora, ossa Sanctorum jam defunctorum, vestes item,
et quoniam alia, quae ipsi inservierunt, cum in terris viverent.
Imago, est similitudo Dei vere, seu repraesentat id, quod est
contra idolum est, similitudo rei falsa, et non existens, seu reprae-
sentat id, quod non est, e.g. Deum Idolum.

Quaeritur. An licet Sanctos reliquias colere, et honorare?
R. Licet 1° Ea colere licitum est, quod Deus honoravit, et vult
miraculis commendari; aliqui tamen in scripturis, tam apud Sanctos
Patres legimus Deum Sanctos mortuos reliquias honorasse, et crebris
honorasse miraculis. Sic de Iosepho dicit: ossa ipsius — post
mortem prophetaverunt. Act. 19. v. 18. — Aqua Jordanis Elias pedibus
percutis in grabatam Chisei diffusa est. 2. Reg. 2. v. 18. — Elisei jam
defuncti corporis tactu mortuus revivit. Ibid. 13. v. 21.

Defuncti corporis tactu mortuus revivit. Ibid. 13. v. 21.
Contactus fimbriae vestimenti. Alii sanavit mulierem haemorrhicam
Contactus fimbriae vestimenti. Alii sanavit mulierem haemorrhicam
Luc. 8. v. 44. — Sicut venerabundi sanguines duris Pauli,
et Curantis. Act. 19. v. 12. — Praeterea Concilia, et Sanctas Patres
in hac materia, sepe fidelissimas videre est apud auctores.
181

181

Objec. 1° Deus oculum et voluit Corpus Moysis, ne Iudaei illud
adorarent; qd improbat Cultum reliquias. — R. P. A.
Iste Iudaei illud Colerent Cultu latius C. A. Cultu Dicitur N. A.
Iudaei enim in Idololatram ut erant propensissimi, facile Cul-
tum latius Corpori Moysis Stupensil in vita miraculis Conspicuis,
exhibere poterant; quomodo enim Eorum Reptem, Angi aspectu
Sanati fuerant, postremo Cultu latius affecerunt, quoad de-
truncat fuisse et ab Aethiopia rege. 4 Reg. 18 qd ut doceret,
Deus Corpus Moysis occultari voluit.

182

Objec. 2° Illis reprehendit Iudaei, qd Magnifica Epulenta Pro-
phetis edificarent, vnde II. Reg. 18. 30. R. N. C. Nam
Illis Iudaei reprehendit, n. qd prophetis ^{templa} edificarent;
qd id facerent, ex hypothesi. Illius prophetas Principem peffe-
rent, sicut et Petrus eod. Prophetas persecuti. 2. unde adit. profano
testificamini, qd consentit operibus, patrum ne prod.

183

Objec. 3° Crux Christi Spinea, Lanca, et Calceae passionis instrumenta
potius execranda sunt, quam honoranda. R. N. A. Ista enim
sunt signa amoris, erga nos, et pignora triumphi eius, de peccato, et
morte, et sanctificata, ac Consecrata sunt ex Contactu Christi eius
Corporis, quare illa, et satia Iuda n. Separante a Iuda,
et hoc, et Iuda latius, cum latia Iuda n. Separante a Iuda,
qui solus execrabilis factus fuit.

184

Objec. 4° Reliquias Cultus expostus e falso Cultui, nam pro
relinquias amicos Repe exponunt ossa improborum hominum, puta
latronum. — R. Hoc falsum e de reliquiis, quae publice cum
exponunt. Cetera enim omnes dila-
reprobatione. Reliquias sine examine, et approbatione expo-
nente fideliu. venerationi. Vide Concil. Trident. Sess. 25.

185

Quod 2° Atque et laudabilis imaginum Cultus? Nota.
Saeculo 8° om. imaginum Cultum damnavit, Scorgloffe,
quos Princeps fuit Leo Imperator Orientis Imperator. — Huius
filii Conpantimus Copconimus, Convocavit Conciliabulum
373 Epod. in quo

Sisibi Conspice velint, faciente visae imagines color illa
per quatenus honore dignas in se ~~non~~ ut Deum, sanctos,
deprecantur.

186. ^{Secundus pendens.} Obiter ² Ille cultus n̄ ē licitus, quoniam Deus prohibuit; atqui Deus prohibuit cultum Imaginum: & facies tibi sculptile-
n̄ adorabilis ea, regis. Colep. Quid 20. 11. 4. 90

2° 10 Aux 90 Dens Repentem aream exigit iustit, ut qui cum
appiecent, a mortib. Repentium Parazent? Numero 25. v. 8.

Cur etiam Scaphin super Ancam poni voluit? Hbde. C. 25. Cur
suos alios Salomon ad idit, quod altitudo erat 10 Cubit? 2^a
Reg. 6. P. 1. R. 20. 11 Min. quia Persillis prohibuit sandum Cul-
lura labia, n. autem Dulio; q. pabel ex his verbis n. adonij

ca. Indubit. B. Inimam Cullus facis imaginis debeat,
absolutus & relativus? R. Debet relativus. Inimicitia
refertur ad rem vere abilem, Cupit. S. signa: imaginis enim
honor, ad Synodus officina 2a = Ad primitiva transit, et
adonab, imaginem ad ad in ea depicti sufficiensiam.
adonab, imaginem ad ad in ea depicti sufficiensiam.

Cap. 4^a aliqua hic Cullus e' exclamatione, Sed pp'ter Scizap.

Dicet. Catholici imagines n. locum pp. itez fac
nam Jo. quipem Sancti iconem Unam, quae
longum, ut eius, quem in propriis doibus depictum habeat effi-
giem, in remota regione colant. 2° Mult. hypostas e collo imagines
gestant, Causa casti honorandi, Jo. R. N. A. H. am
Non ii sumus, ut nos infra conditionem naturae nostrae abjiciamus,
Nolum quippe obus, ad imaginem Dei conditos, quocumq. sculptili, et
alte facta digniores ee, itez imaginem Colendo in imagine n. Bissimus,
sed mentem continuo ad prototypa, ad Christum videlicet, et Sanctos,
quod sunt imagines referimus, n. quidem qd. credat, aut inde
in ee aliqua in iis divinitas, n. virtus, potes quam sunt Colendas, n. qd.
ab iis aliquid sit petendum, n. qd. p. n. n. in imaginibus figenda
agentibus, quae in idolis semper nam Collocabant
sed quoniam honos, qui eis et habet refert ad prototypa,
quae illos repnd
2.

quo illa representant, ut imagine, quas ostendimus, et coram
quibus procumbimus. — — Deum adoremus, et Sanctos, quos
ille similitudinem gerunt, veneremur. Cap. 25. de veneratione
reliquiarum, et sanctorum.

Ad rationem 1^{am}. Dico: Salva fide hypothesis negari non posse
Deum quibusvis am loci munera gratia copiosius effundere, et
etiam miraculis non nullas illis gratias imago, propter singula
via conferendo beneficia, qui eas in tanto loco positas rite
colant, et nil vetat alicuius Sancti imaginem pro alia ven-
erari, et ejus rei gratia remotiora loca adire.

Ad rationem 2^{am}. Dico: Non portare et collopendulam
fixi, tunc Sanctum aut Sancti aliquam imaginem
tanto frequentius nobis actualis memoria praestari, affectus
eius ipsum excitet: in quo nihil obponi comitibus, per
tem cultum exercentur. Quod non cedant Ab. M. D. G. et B. V. Maria.
et Omnium Sanctorum honorem

Sub R. P. Lectore Francisco Flavio Podda
Dogmaticus rectore. Disput. 1. Nov. 1677.
Mense Februario.

Tabella Observandorum.

Ad rite legi

1.	2.	3.	4.	
Actas Sponsorum.	Parentes Tutores.	Locus.	Conditio	
Marij. Anno 20. Femina 15 et debet. In casibus legitime ut gentibus, conceperit Secularis Ma- gistratus judi- cet. Decretum. Regimini Guber- ni 29. augusti 1676. Nro. 724.	Eorum confessus. requiritur. Penega- tum judi- cet conce- rent officioli us. Secularis. chupleat Decretum a Guberni a. 1606.	Originis, ubi quique natus est. Domicilii. ubi animo manendi. b. h. e. d. o. m. a. d. e. s. h. a. b. i. t. u. s. ta. v. i. t. Domicilii. Panochus et Drogon us. Vagabundi ex h. o. d. i. s. a. r. i. s. p. r. o. vinciis sex moni- Copulandi sunt. abf. Baptif. mali- bus et dimissio ali- a. Infectionura Cui- li, et Militari Sub- ceptis. Decretum Gu- berni 19. Junij 1600. ex alijs Provinciis et transiens venientis si dubia exhibeant Testimonia, v. nul- la habeant abf. licen- tia Epysali copulari t. d. e. b. e. n. t. Decretum Epysale. Vagi ex oby- comorationis locis. Testimonium pro. Ducant State Decretum	nobilis ignobi- lis. Subditus. Servus ancilla. abf. Dui. L. ui- temetis v. H. e. r. i. tui indultum Copulenter. Abf. Mulieris libe- ra in servit- tutis Constituti- o. ab Henis Suis etiam in ter medio temp- re arcenti in po- sunt, nec debent amittis. Decretum Guberni Regni 14. July. ano. 1793. nro. 2466.	Liberta- videtur, eviden- Testimo- Statu- ris, Mi- Panochus seu Reg- Regimil- proter pendio us. O- eorum pupillis non de- tia m- ctionis Decretum

timeque Administrationum Matrimonii Inventum.

5.	6.	7.
Status.	Religio.	Impedimenta.
tem Celeb, et vidua ve nisi tex constet. rio doceant officiose. Civilis, Milita- litia stabili, us Localis. <u>vagos</u> ulap, Capellanus is administrat militis sine hi- finaliter dimi- mnes milites, <u>vidua</u>. proles Servi, copula- bent, absq licen- litans Puzidi- Subscripto. Data Antic. 5. 8. 17. <u>1608.</u>	Rno Catholica i Gravo Catholica. Catholica, inter Parochos ejusdem aut mixti ritus Catholicos Copu- lat Sponso, Pa- rochus accepto ab alterius Parocho Testimonio, et sa- cultate. Spon- mixta Religio- Catholicis et sta- tholicis officio Semper Parochus Catholicus. Accepto de libertate, et promulgatione. Testimonium Decretum Regum Subernum.	Impedimenta Ecclesia vetitum Tempus, Ignorantia, sponso- Tempus sacratum, Adventus, et <u>Quadragesima</u>. Sponsalia, quibodie <u>refusis expensis</u> in ea factis nec obligant, nec onerant. <u>Decretum Regum</u>. votum simplex Castitatis, Eppo referendum, Impedimentum dirimens, <u>Error</u> per sonu, qualitatis, aut fortune Cognatio duplex. <u>affinitas</u> Epile. Crimen <u>Adulterii</u> aut Conjugii diu, ligamen Matrimonii, <u>vis</u>, et <u>metus</u> injuste inusus ut ve ve Jux Canon.

Septimo. ^{min.}	Septimo. ^{prim.}	Dispensati.	Promulgatis Instructio.	Fals.
l'ind 2. hore Mi, literali sifien potest et magis tra- suales vini, n' sint sangui- ne, et affinita- te juncti. aut aliter interpres- ti. Decretum aut 7. ^{17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30.} Coram illis Leonim exami- natus spon- si. observa- ta aliqua venientia nei super se- bene	De exacte et mine adju- cta, quibz quid, ubi, quibus, aut liis, Cur, quo modo, quan- do. in se Complectens sponso- rum, et Parochum subscriptum. aut ^{17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30.} Ignorant signatur, Cum sine anni ad Ap- chirum et chid diacon- le mittatur Decretum Ep- le. 25. octob- 1820.	A. necessa- ria est petatur nomine sponso- rum in promul- gationibus. Tempore sacro. Impedimen- tis Cognati- onum, affi- nitatis, Criminis, additis gra- tionibus. et Testi- monio de consensu.	Trina. Impendenda nunquam spon- si deho- nestas, et im- aliis. Sed Centi Conver- satione. De et festinis. vero Consensu peragatur et finibus inter cetera Matrimonii Coactionem De officii specialiter Christianorum Conjugum. De veritatibus Religionis et ad salutem scitu, et factu neces- sariis. a. 1800. Sanijs de pra- paratione ad sacramen- tum. Mat- monii digne suscipiendum Conc. Trid. sess. 24.	In 30 pro Cop Com ins 18. snc.

13.

14.

15.

Vaccinatorum.

Copulatio.

Improtocollatis.

Xpensis fixa
vie ante
lationemuniter exiga-
Decretis Gub.
July. 1826.

6371.

In quantum
fieri potest
Semper ante
prandium,
ante Confessio-
nem et V. Communionem
refectis, de mo-
examinatis, et
Coram 2. testibus
in Templo
perficiatur.
Rituale. Conc.
Ibid. Sess. 24.Vulgatisque
litteris Epi-
scopalibus 23. 861
1820. Publi-
cis conformi-
ter bono, et
durabilis colo-
ris atramento
fiat.
Missa Matri-
monia distincto
in loco inferi-
batur, et hoc
omnia distinctis
in exemplaribus
Cum fine anni
Augusti libel Archiepiscopo
subministrantur ad
Archivum Episcopale
transponendis.
Decretis Episcopalis.
23. 862 1820.

1824. 25 Aprilis.

Ab Adamo usq Diluvium 1656. ann.

A Diluvio usq expositum ex Egypto 887.

A Salomone usq Conditum Templum
Ieropolims - - - 480.

A capto Templo usq Babilonis ruinis
452.

usq adventum Messie. - 525.

Religio. Trium Ordinum S. Patris Francisci Seraphici	
per univesum Orbem propagata numerat	
1 ^a Provincias.	250.
2 ^a Monasteria.	26000.
3 ^a Sanctos Canonizatos.	100.
4 ^a Beatificatos.	2000.
5 ^a Martyres.	1600.
6 ^a Confessores miraculorum gloria illustres.	1630.
7 ^a Summos Pontifices.	5.
8 ^a Cardinales.	57.
9 ^a Patriarchas.	12.
10 ^a Archiepiscopos.	128.
11 ^a Legatos Episcopos.	2000.
12 ^a Legatos, et Nuncios Apostolicos.	270.
13 ^a Imperatores, et Imperatrices.	23.
14 ^a Reges, et Reginas.	50.
15 ^a Regum filios, qui Religionem ^{"Sunt"} ingressi.	55.
16 ^a Duces.	83.
17 ^a Marchiones.	34.

18. ^{filii in Austria.} Archiducem I. qui fuit ^{Adm.} Ducis Sigismundi.
19. — Principum filios. — — — 515.
20. — Comites, et Barones innumerabiles. — — —
21. — Celebratissimos Doctores. — — — 995.
22. — Inter quos Doctores Classici. 5.
-

Et haec apprime Religionis inchoata Anno.
qui fuit 1210. tunc enim Innocentius III.
vive vocis oraculo approbavit Regulam
Sancti Francisci Seraphici.

et Haec o. M D G. et P. H.

1840. descripta Per P. Blasium Galy
19. Augusti. — Medio 17